

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
118**

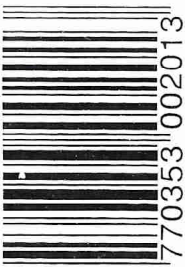
**CENA
2400 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

ŠEJN I DIVLJI ZAMBO

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

ŠEJN

BROJ 118

DŽEK SLEJD

**ŠEJN I DIVLJI
ZAMBO**

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 118

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka CIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

SHAYN AND WILD ZAMBO

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Marija BURANJI

Iren GALAMBOŠ

Stampa 1. III 1989.

Tržište 16. III 1989

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade. — SHAYN AND WILD ZAMBO.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godisnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku. Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79, od 28. II 1979. godine.

Gledano odozgo voz je izgledao kao dugi vijugavi crv koji se lagano probijao kroz brdovito bespuće. Gust dim koji je neprekidno kuljao iz dimnjaka lokomotive onemogućavao je putnicima da uživaju u pogledu na litice Roki Mauntinsa.

Na kočničarevoj kućici smeštenoj na krovu poslednjeg vagona nalazili su se uski prorezi predviđeni da u slučaju napada na voz posluže kao puškarnice. Jedino gde se moglo gledati bilo je nadole gde su tanke čelične lestve vodile do platforme vagona.

Šejn je kroz pisak lokomotive začuo neobičan zvuk koji ga je naterao da preko vrhova svojih čizama spusti pogled.

Prvo što mu je privuklo pažnju bile su bujne ženske grudi koje su naprosto kuljale iz dubokog dekoltea na tamnocrvenoj plišanoj haljini. Lice nepoznate lepotice krasila je besprekorna lepota. Šejn je više nego dobro poznao žene kakva je bila Pegi Din. One su uživale u lepim stranama života, a da pri tome ni na čas nisu pomišljale na eventualne nelagodnosti koje bi takav način života mogao da donese sa sobom.

— Da li su tamo gore dozvoljene posete, ti veliki zaštitniče?

Šejn počeo začuđeno da žmirkira očima. Ako ga pamćenje nije varalo onda se do tada još nikada nije bio našao sa jednom leđi u ovako skućenom prostoru. Ali isto tako nije mogao ni da se seti kada je poslednji put iznutra video kočničarevu kućicu.

— Ne znam jedino kako si to zamislila? — upitao je on tiho se nacerivši.

— Pa jednostavno ću se lestvama popeti do tebe — odvrtila je ona kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

— Budi sigurna da ovde baš i nije mnogo udobno.

— Pobogu, pa zar stvarno misliš da je čoveku stalo do udobnosti kada sebi nekako želi da prekrati vreme! — rekla je Pegi sa izazovnim prizvukom u svom zvonkom glasu. — Umesto što dugim pričama nepotrebno gubiš vreme trebalo bi jasno i glasno da kažeš da li bi radije hteo da ostaneš sam ili pak da...

— Hajde, penji se gore! — prekinuo je Šejn.

I pored buke stvorene neprekidnim kloparanjem voza Pegi Din je odmah razumela šta joj je Šejn rekao.

Između sedišta na kom je obično sedeo kočničar i otvora koji je vodio prema dole bilo je tek nešto malo prostora tako da je Šejn pustio njenu ruku tek nakon što je bio potpuno siguran da je čvrsto stajala.

— Ti si i pravi džentlmen — promrmljala je ona nakon što je svoje duge negovane prste obavila oko njegovog vrata. — Zaista se pitam kakva ću sve još iznenađenja doživeti sa tobom.

— To zvuči kao da si već otkrila neke kvalitete na meni — odvratio je Šejn dok je pažljivo promatrao pravilne crte njenog ljupkog lica. — Jedino ne mogu da dokučim kako ti je to pošlo za rukom.

Pegi se tiho nasmejala otkrivajući pri tome svoje blistavo bele zube.

— Kao prvo ti izgledaš upravo onako kakvim žene obično zamišljaju muškarce, a tu je još i činjenica da sam dosta toga čula o tebi.

— Šta? — upitao je Šejn sa neskrivenim čuđenjem. Niko van Sedme brigade nije znao zbog čega se on nalazio u pratnji ovog specijalnog voza. Pa čak ni Bernard Dž. Vinkelman koji je unajmio čitavu ovu kompoziciju. U Vinkelmanovim očima on je bio samo običan telohranitelj kakvi su se na svakom koraku nalazili u većim gradovima. Jedino što je Vinkelmanu za ovaj posao Šejna preporučila kompanija u čijem se vlasništvu nalazila železnička kompozicija. Međutim, to da je Sedma brigada preko vladinih krugova izvršila pritisak da Vinkelman ne putuje bez odgovarajuće pratnje preko čitavog kontinenta to sem nje i onih koji su za nju radili niko drugi nije znao.

— Devojke u Frisku su mi mnogo toga o tebi otkrile — rekla je Pegi kikoćući se. — A sada bih rado sama ustanovila šta je od svega toga tačno.

— Ti si iz Friska? — Šejnu se sa usana oteo jedva primećan uzdah olakšanja kada je shvatio da su podaci o njemu kojima je devojka raspolagala bili potpuno bezazleni.

— Ne ali sam zato tamo radila pune dve godine. I to u „Indžels Gejtu” ako ti to ime nešto kazuje.

— Naravno. Baš zato me i čudi da se tamo nismo sreli.

— Sudbina nam sada daje priliku da to nadoknadimo.

— Ali zar smeš tek tako da zapostaviš svoj posao?

— Posao?

— Pa zar Vinkelman nije i tebe unajmio?

— Unajmio jeste, ali mi se sve više čini da je taj praznoglavac pomalo preambiciozan u svojim zahtevima.

Šejn se na to samo nasmešio. Vinkelman je u njegovim očima bio pravi čudak samim tim što je Zapadom putovao u pratnji pet žena. Jedna od njih je bila njegova venčana supruga dok je ostale četiri bio platio da mu prave društvo. Novca za tako nešto je imao više nego dovoljno što je međutim i bilo jedino privlačno na njemu.

— A šta na sve to kaže njegova žena?

— Misliš da li je ljubomorna?

— Pa zar nije?

— Ako si to mislio onda se grdno varaš. Ta dama je naime vrlo srećna što smo nas četiri ovde u vozu. Vlastitim očima sam videla ko se svako veče krišom uvlači u njen kupe. A taj zacelo ni najmanje ne liči na debelog već onemoćalog trgovca oružjem kakav je Bernard Vinkelman.

— Da se ne radi možda u onom zgodnom plavokosom Švedaninu?

Ingmar Svenson je bio Vinkelmanov sekretar. Za njega se govorilo da je i u Pittsburgu u Vinkelmanovoj kući provodio više vremena u privatnim odajama Margaret Vinkelman nego u svojoj kancelariji.

Pegi Din klimnu glavom. Njene oči su se odjednom zamaglile dok mu se sve više približavala. Na kraju su bili toliko blizu jedno drugom da je Šejn kroz svoju kožnu jaknu osećao dodir vrhova njenih nabreklih dojki.

— Hajde, prekinimo već jednom da pričamo o drugim ljudima, Šejne — prošaputala je ona. — Ne mogu rećima da ti opišem koliko se na ovom putovanju dosađujem, a sigurna sam da ćeš ti uspeti da me razonodiš.

Šejn samo klimnu glavom pošto se i njemu pomisao na nekoliko sati provedenih u društvu dražesne Pegi Din itekako dopadala.

Kućica u kojoj su se nalazili bila je do te mere skućena da im je pružala prostor jedino za najneophodnije pokrete. Šejn je otvorio kopče na njenoj haljini, koja je odmah skliznula dole na pod. Ispod nje Pegi nije imala ništa.

Obgrlivši rukama njen struk Šejn ju je lagano podigao.

Pegi ga je sa smeškom na licu pogledala direktno u oči nakon čega ga je zagrlila i nežno poljubila.

Vinkelman je zaista bio pravi sanjar, pomisli Šejn. Priuštititi sebi četiri žene, a ne biti u stanju da izađe na kraj ni sa jednom jedinom mogao je da uradi samo neko poput njega. Zato i nije bilo nikakvo čudo što je Pegi u svojoj dosadi dolazila na najneverovatnije ideje.

Šejn je sve žešće i žešće prodirao u nju i svakim svojim pokretom je bio sve sigurniji da je to bilo upravo ono što je ona želela.

Pegi se još čvršće privila uz njega oslonivši svoju glavu o njegovo rame. A onda se Šejnu odjednom učinilo kao da je nešto prošlo ispred jednog od uskih proreza na kućici. U prvi mah Šejn je pomislio da se radilo o nekontrolisanom pokretu njene glave, no onda je ponovo primetio isti taj pokret.

Jedanput, dvaput...

Okrenuvši glavu u pravcu kretanja voza Šejn se uverio u ono što je i pretpostavljao.

Hodajući po krovovima vagona neko se naime lagano približavao maloj drvenoj kućici.

II

Voz je prolazio kroz uski kanjon čije litice jedva da su nadvisivale krovove kompozicije.

Gotovo istovremeno kada je Šejn odgurnuo iznenađenu Pegi Din od sebe začuo se strahovit udarac o zid drvene kućice nakon čega su sitni delići izbijenih letava počeli da lete na sve strane.

Izgubivši oslonac Pegi je skliznula prema otvoru koji je zjapio pod njihovim nogama. U poslednjem trenutku joj je pošlo za rukom da se uhvati za jednu od metalnih prečaga tako da joj je telo visilo iznad platforme vagona.

Šejn je za to vreme već bio potegao svoj „remington” i sada je pognut očekivao dalji razvoj situacije. Rupa koju je metak načinio nalazila se tik iznad jednog od proreza.

Drugi metak je prohujao ravno kroz otvor tako da usled neopisive buke koja je vladala u kućici Šejn osim tihog fijuka gotovo da ništa drugo nije ni čuo.

Zagledavši se krajičkom oka u Pegi Din, Šejn je sa olakšanjem konstatovao da je ostala nepovređena iako se trenutno nije nalazila u zavidnom položaju.

Kada je odjeknuo još i treći hitac koji je odvalio parče drveta na donjoj strani proreza Šejn je shvatio da je vrag odneo šalu i da više nema mesta bilo kakvom oklevanju. Ta protuva koja se nalazila na jednom od krovova vagona je očigledno imala zadatak da izrešeta malu drvenu kućicu.

Proturivši cev „remingtona” kroz prorez Šejn nije morao dugo da nišani pošto je nepoznati napadač pomalo nespretno balansirao raširenih nogu na krovu susednog vagona.

Nakon što je Šejn povukao obarač nepoznati je poleteo ustaranu da bi samo koji delić sekunde kasnije nestao u ambisu između železničke kompozicije i okolnih kamenih litica.

Odjednom je zavladala neka čudna tišina koju je remetilo jedino ritmičko kloparanje voza koji se polako približavao izlazu iz kanjona. Iznenaadni nalet vetra koji je dunuo iz pravca lokomotive potisnuo je oblak gustog dima nadole tako da je ceo voz na nekoliko sekundi bio ispuhavan smradom i dimom koji je nagrizao oči.

Pegi je još uvek visila iznad platforme.

— Hajde, spusti se dole i gledaj da što pre nestaneš odav-

de, pošto ono glavno sigurno tek predstoji — promrmljao je Šejn.

Pegi ga prestrašeno pogleda, odlučno odmahnuvši glavom.

— Više od tri stope sigurno nećeš pasti — rekao je Šejn glasno se nacerivši. — A ako uz to još i skupiš noge završičeš na svojoj lepoj mekoj stražnjici. Ili možda hoćeš da ti meci i dalje fijuču oko ušiju?

Pri pomisli da bi tako nešto stvarno moglo da se desi Pegi je prestravljeno ispustila prečagu za koju se držala. Glasno jauknuvši tresnula je o čeličnu platformu da bi se međutim odmah zatim munjevito pridigla i nestala u vagonu ne obazirući se ni najmanje na činjenicu da je ostala bez haljine.

Dim se u međuvremenu bio polako spuštao među strme litice kanjona. Po Šejnovoj proceni mogao je da potraje još nepun minut pre nego što kompozicija stigne do platoa koji se nalazio na izlazu iz kanjona.

Sledeći udar vetra je potpuno uklonio dimnu zavesu tako da je agent Sedme brigade gotovo u istom dahu primetio opasnost koja mu je pretila od nepoznatog revolveraša koji je sa „vinčesterkom” u rukama ležao na krovu vagona. Ne oklevajući ni časa momak počeo da puca.

Skliznuvši sa kočničarevog sedišta Šejn se metalnim lestvama spustio na platformu. Za to vreme, momak na krovu je ispaljivao gotovo neverovatnom brzinom metak za metkom. Već nakon nekog vremena izgledalo je kao da će se drvena kućica razleteti u paramparčad.

Šejn je strpao „remington” u futrolu i jurnuo u hodnik vagona.

Ona protuva tamo gore sigurno misli da trenutno puni olovom Vinkelmanovog telohranitelja, pomisli Šejn.

U prolazu je ugledao Pegi koja je sva uspaničena bila odškrinula vrata svog kupea. Na njenom ljupkom licu se pojavio izraz olakšanja kada ga je ugledala živog i čitavog.

Kroz prozor sa svoje leve strane Šejn je ugledao kamenu liticu. No činjenica da je spolja dopiralo sve više svetlosti jasno je govorila da je voz svakog časa mogao da stigne do izlaza iz kanjona.

Šejn je najpre prošao kroz Vinkelmanov vagon za spavanje koji je u ovo doba dana ionako bio prazan da bi odmah zatim ušao u salon-vagon. U njemu ga je zapahnuo miris skupocenih kubanskih cigara. Vinkelman je sedeo udobno zavaljen u plišanu fotelju. U njegovom društvu se nalazila Meksikanka Končita Hurado, jedna od Peginih koleginica.

— Lezite! — prosiktao je Šejn pre nego što je Vinkelman uspeo bilo šta da izusti.

Kao potvrda onoga što je Šejn rekao odnekud odjeknuše puščani hici.

Vinkelman i Meksikanka se baciše na mekani tepih.

Dok je Šejn jurio prema drugom kraju salon-vagona parti-
ciji razbijenih prozorskih okana počeo da lete na sve strane.

Voz se sada nalazio na prostranom platou gde su one pro-
tuve napolju čekale da ostvare svoj očigledno brižljivo pripre-
man plan.

Stigavši do prednje platforme salon-vagona Šejn je munje-
vito skočio na tanku ogradu odakle je oprezno provirio gore
prema krovu vagona.

Pokazalo se da je njegova računica bila tačna i da se mo-
mak sa „vinčesterkom” nalazio na krovu spavaćih kola. Revol-
veraš je sada lagano puzio prema kraju vagona. Pošao iz izre-
šetane kočničareve kućice više niko nije uzvraćao paljbom re-
volveraš je bio apsolutno siguran da je uspešno izvršio svoj za-
datak.

Zatim ponovo odjeknuše pucnji.

Jedan od njih je prohujao tik pored Šejnove glave upravo
u trenutku kada se popeo gore na krov salon-vagona.

Jahači su se približavali vozu sa desne strane podižući za
sobom ogroman oblak prašine kome su sunčevi zraci davali cr-
venkast odsjaj. Čitav prizor je u sebi imao nečeg avetinjskog
pošto se usled kloparanja voza nije čuo topot kopita tako da je
izgledalo kao da se gomila nečujnih jahača nalazi ispred crven-
kastog oblaka koji lagano treperi.

Bilo ih je deseterica i svi oni su već odavno bili prozreli
način na koji je Šejn nameravao da iznenadi čoveka sa „vinčes-
terkom”. Njihova vatra je bila koncentrisana na prednji deo
salon-vagona kojim se Šejn kretao.

Sudeći po tome kako pucaju izgleda da među njima nema
bivših pripadnika konjice Sjedinjenih Država, pomisli Šejn.

I zaista nišanje u besomučnom galopu im nije bila jača
strana tako da su hici iz njihovih „koltova” uglavnom završava-
li visoko iznad Šejnove glave. Jedino bi poneki zalutali metak
pogodio prozore salon-vagona. To je međutim za Šejna bio znak
da ne sme da zanemari i tu vrstu opasnosti.

Čovek sa „vinčesterkom” još uvek nije bio shvatio šta se
iza njegovih leđa dešava. Uveren u uspešan ishod svoje misije
on se i dalje približavao drvenoj kućici na kraju kompozicije.

Kada je već gotovo bio stigao do nje Šejn je glasno zviznuo
kroz zube.

Momak iznenađeno uvuče glavu u ramena. Obuzet crnim
slutnjama najpre se osvrnuo da bi odmah zatim sav uspaničen
zavrtlao praznu „vičensterku” prema Šejnu.

Pripadnik Sedme brigade je potegao svoju pucaljku tek
kada je revolveraševa ruka poletela prema šestometnom „kol-
tu”.

Ispostavilo se da je momak bio pravi početnik u poređenju
sa Šejnom pošto nije uspeo ni da izvuče svoj revolver pre nego
što je „remington” u Šejnovim rukama počeo da bljuje vatru.

Pogođen u grudi nepoznati je u visokom luku odleteo sa krova vagona.

Jahači koji su i dalje uporno pratili voz su naravno bili svedoci svega onoga što se događalo tako da su u svom besu počeli da zasipaju kompoziciju pravom kišom olova. Meci koji su završavali na čeličnom oklopu Vinkelmanovog specijalnog vagona leteli su na sve strane.

Svestan da nema vremena za gubljenje Šejn je munjevitim pokretom vratio „remington” u futrolu nakon čega se gipko poput divlje mačke spustio na najbližu platformu. Na trenutak je razmišljao da li se istim putem kojim je i došao vrati do kućice po svoju „vinčesterku” no onda se setio da se u Vinkelmanovom vagonu nalazio orman sa novim novcatim puškama.

Nakon što je iz njega izvadio dve „vinčesterke” Šejn je učinio ono na šta su jahači očigledno najmanje računali. Umesto da se vrati na platformu salon-vagona Šejn je dugim koracima potrčao prema službenim kolima gde je u uglu pretrpanom najrazličitijim hartijama otvorio malo prozorče.

Pokazalo se da je to učinio u poslednji čas pošto su se dvojica jahača upravo spremali da se uzveru uz lestve poslednjeg vagona.

Šejn je prvim metkom pogodio konja razbojnika koji je već bio isпустio uzde iz ruku uhvativši se vrhovima prstiju za metalnu ogradu vagona.

I pored toga što je njegov drugar kao iz katapulta izleteo iz sedla drugi revolveraš nije odustajao od svoje namere da uskoči u voz koji se blagom nizbrdicom kretao sve većom brzinom.

Šejn je i njega zaustavio na istovetan način ali su zato ostali banditi počeli još besomučnije da pucaju od čega međutim nisu imali neke naročite koristi pošto se voz sve više udaljavao.

Ubrzo su odjekivali jedino još sporadični pucnji. Pošto su jahači i dalje ostajali uporni u svojim nastojanjima da dostignu voz, Šejn je odlučio da okonča čitavu stvar time što će skinuti iz sedla njihovog predvodnika. Nije mu bilo teško da ga pronađe pošto je svojom celokupnom pojavom i načinom kako ih je terao da izdrže jasno odskakao od ostalih. Bio je to pravi div od čoveka sa širokim ramenima. Iako je razdaljina između njih i voza već bila poprilična Šejn je jasno video njegovu gustu riđu bradu kao i već izlisanu kožnu jaknu koju je imao na sebi.

Pažljivo nanišani Šejn je pogodio njegovog konja nakon čega su ostali razbojnici odmah zaustavili svoje oznojane konje. Oblak prašine koji su podigli dok su se zaustavljali onemogućio je Šejnu da vidi kako su se pobrinuli za ridobradog koji se bio sručio na zemlju.

Pošto im više nije pretila bilo kakva opasnost Šejn se laganim korakom uputio prema lokomotivi.

Mašinovođa ga je samo kratko pogledao da bi odmah zatim

svu svoju pažnju ponovo usredsredio na instrumente pred sobom. Ložač je za to vreme sa lopatom u rukama stajao pored otvorenog gorionika spreman da svakog časa nabaca još više uglja ako se za to ukaže potreba.

— Još dve milje, a onda ćemo se zaustaviti! — doviknuo im je Šejn.

Mašinovoda podiže ruku u znak da ga je razumeo.

Šejn se nakon toga okrenuo uputivši se nazad prema Vinkelmanovom vagonu. Na platformi ispred salon-vagona put mu je preprečio Vinkelmanov sekretar.

Ingmar Svenson je poticao iz Minesote, države koju je naselilo mnoštvo njegovih zemljaka. Svenson je bio izuzetno visok i mršav momak sa zlatnoplavom kosom. Njegovo duguljasto lice sa svetloplavim očima bilo je preplanulo od sunca tako da bi neko sa strane teško poverovao da pred sobom ima jednog od činovnika Vinkelmanove imperije.

— Sto mu gromova, svuda vas tražim a vas nigde nema! — procedio je Švedanin glasom punim prekora.

— Pa budite onda srećni što ste me uopšte pronašli — odvratio je Šejn razvukavši usta u širok osmeh.

— Ali zašto, do đavola, niste ništa drugo preduzeli? Trebalo je odmah da zaustavimo voz i da tim prokletim razbojnicima očitamo lekciju koju će pamtit i celog svog života.

— Mislim da još uvek nije kasno ako vam je do toga baš toliko stalo — odgovorio je Šejn. — Još malo pa ćemo stati, a onda možete da uzmete konja i da krenete u poteru za njima. Interesuje me samo kako ćete se suprotstaviti barem sedmorici opasnih i odlično naoružanih revolveraša.

Svenson je od iznenađenje i besa najpre počeo kao riba na suvom da otvara i zatvara usta da bi na kraju ipak uspeo da povрати kontrolu nad samim sobom i da kaže:

— Koliko ja znam tako nešto spada u delokrug vaših poslova, zar ne?

— U pravu ste, Svensone. A pošto je to tako onda prepustite meni da odlučim kako ćemo postupiti. — Izgovorivši ove reči Šejn mu je pokretom ruke stavio do znanja da krene zajedno sa njim do Vinkelmana.

Bernard Dž. Vinkelman je u međuvremenu ostao sam u svom luksuzno opremljenom salon-vagonu.

Vlasnik kompanije za proizvodnju i distribuciju oružja sa sedištem u Pitsburgu je bio avetinjski bled u licu. U njegovim masnim drhtavim rukama nalazila se gotovo do ruba napunjena čaša viskija.

— Hajde, poslužite se, Šejne — rekao je Vinkelman svojim dubokim basom. Pri tome je drugom rukom pokazao u pravcu malog bara u čijim se regalima ispred ogledala od kristalnog stakla nalazilo tridesetak boca najskupocenijih pića. — Hteo bih da nazdravimo našem zajedničkom uspehu. Iskreno rečeno, strahovito sam srećan što radite za mene, Šejne.

Tek kada je Šejn nasuo sebi piće Vinkelman je primetio svog sekretara.

— Ingmare, popijte i vi nešto. — Pri tome je Vinkelman načinio pokret rukom kakav obično čine ljudi kada žele da oteraju muvu koja im dosađuje.

Bernard Dž. Vinkelman je zatim nazdravio Šejnu za koga je bio uveren da je najobičniji telohranitelj kakav se u ovim krajevima sreće gotovo na svakom koraku. Svenson je za to vreme stajao u uglu kod bara i otvarao bocu konjaka. Zagledavši se krajičkom oka u njega, Šejn se pitao zbog čega li je samo dozvoljavao da ga Vinkelman ovoliko ponižava. Da li je to činio zbog toga što ni po koju cenu nije hteo da propusti razgovor između svog gazde i Šejna ili je to možda bila cena koju je plaćao zbog svoje veze sa Margaret Vinkelman?

III

U trenutku kada se specijalni voz zaustavio na otvorenoj pruzi, Rif Barnel i njegovi ljudi su u ogromnom luku jahali u pravcu severozapada. Tek kada više nisu mogli da vide ni tanak stub dima koji se podizao iz dimnjaka lokomotive Barnel im je dozvolio da se zaustave i da se malo odmoro. Smestili su se u prostrano stenovito udubljenje koje je imalo oblik poveće konjske potkovice. Barnel je odmah poslao dvojicu momaka gore na vrh grebena odakle su imali odličan pregled svega onoga što se oko njih dešavalo.

Ridobradi Rif Barnel se umorno spustio na zemlju pored ogromne kamene gromade.

— Moraću što pre da pronađem nekoga ko će mi ovo zakrpiti — procedio je on nakon što je skinuo svoju već izlizanu jaknu od grubo štavljene kože čiji je šav prilikom pada sa konja bio celom dužinom pukao. — Pobogu, pa na čega bi to ličilo da ovakav zađem među ljude!

Momak koga su svi zvali samo Stouks se samo tiho nacerio. Što se odela ticalo tu Barnel zaista nije bio baš sasvim čist u glavi. Naime, ako bi negde naišao na odeću koja je odgovarala njegovom ogromnom i snažnom telu Barnel je najradije nikada više nije skidao.

Nakon što je otpio dobar gutljaj iz boce viskija koju mu je dodao Stouks, Barnel se popeo na vrh grebena.

— Voz još uvek stoji — dobacio mu je jedan od dvojice stražara.

Rif Barnel se skupljenih očiju zagledao negde daleko prema horizontu na kom se Vinkelmanov specijalni voz video jedino još kao sitna tamna mrlja. Već nakon kraćeg promišljanja došao je do zaključka šta bi dalje trebalo da učini.

— Oni tamo sigurno računaju sa ponovnim napadom na voz — promrmljao je on. — I zato ćemo ih iznenaditi time što ćemo još pre prvog sumraka stići u Grili.

— A tamo ćemo prirediti neviden doček našem mister Vinkeľmanu, zar ne? — odvratio je stražar u čijim se očima ogledalo neskrieno divljenje za njegovog gazdu.

Ridobradi Rif Barnel zadovoljno klimnu glavom. Time što je s vremena na vreme svojim momcima nedvosmisleno stavljao do znanja da je ne samo snažniji već i pametniji od njih. Barnel je sebi obezbeđivao njihovu poslušnost.

U kućama gradića Grilija u državi Kolorado već su se pale prve petrolejske lampe. Iz pravca istoka tama se navlačila na planinski masiv Roki Mauntinsa poput crnog neprozirnog vela. Jedino je još jedva primetan crveni odsjaj iznad surovih litica podsećao na sunce koje je ne tako davno bilo zašlo.

Saluni su se polako punili prvim posetiocima. Činjenica da su se barmeni još uvek nalazili na ulici, ispred svojih lokala govorila je međutim da se glavni priliv gostiju tek očekivao.

Stanovnici Grilija su napuštali svoje kuće krećući se prema glavnom gradskom trgu na kom su se nalazili crkva, gradska većnica, banka i škola. Na trgu je gorelo mnoštvo petrolejskih lampi i baklji. Šatre i šarenim slikama ukrašene kočije stvarale su atmosferu koja se stanovnicima grada činila čudno uzbuđljivo, ali i pomalo stranom. Bio je to jedan sasvim drugi svet, ni nalik na onaj koji su obično zatećali u salunima sa njihovom jednoličnom svirkom klavira i ponekog bendža.

Na mestu na kom se glavna ulica ulivala u prostrani gradski trg ogromni transparent je najavljuvao skori početak „Stoke-tovog čudnovatog šou-programa”.

U roku od nepunih četvrt sata trg je bio krcat svetom koji je sa nestrpljenjem očekivao početak predstave.

Ispred povećе, jarko crvene šatre stajala je na brzину sklepana drvena platforma koja je služila kao bina. Nakon što je nečija nevidljiva ruka pomerila cirađu u stranu na binu je istrčalo desetak mališana različite boje kože koji su svi do jednog u rukama držali male šeširiće.

Još dok su u šarena odela obučeni dečaci i devojčice skupljali novac za predstojeću predstavu na bini se pojavio sedmočlani orkestar sastavljen isključivo od crnih muzičara. Na sebi su imali bela odela i bele šešire i svirali su takvim tempom i žarom koji je stanovnike Grilija i nesvesno terao da se njišu u ritmu muzike. Ubrzo zatim mališani su nestali iza cirade dok je orkestar završio sviranje zaglušujućim tušem.

Čovek koji se gotovo istovremeno pojavi na bini bio je obučen u besprekorno ispeglano crno odelo. Na nogama je imao

tamne lakovane cipele sa snežnobelim kamašnjama, dok je štap u njegovim rukama krasila drška od skupocene slonovače. Zabcivši njime šešir na zatiljak Milton Stoket je uverio sve prisutne dame da je uistinu izgledao isto onako muževno kao što su to mnogobrojni plakati po gradu najavljivali. Zahvaljujući svom lepuškastom licu i tankim negovanim brkovima iznad gornje usne imao je nešto svetsko u sebi o čemu se jedino moglo čitati u knjigama.

Činjenica da čuveni Milton Stoket na svojoj turneji koju je započeo u San Francisku nije izostavio mestašce kakvo je bilo Grili bila je za gradonačelnika više nego dovoljan razlog da izađe na binu i da biranim rečima poželi dobrodošlicu Stoketu i njegovoj družini.

Nakon što se u znak zahvalnosti blago naklonio gradonačelniku Milton Stoket se raširenih ruku okrenuo publici i rekao:

— Dame i gospodo, stanovnici Grilija! Dobrodošli u program naše družine koja je po svom sastavu zaista jedinstvena. Nigde između obala Pacifika i Atlantika nećete naići na umetnike koji će vas svojim umećem više opčiniti. Ali da ne bih dužio, dozvolite mi da ih predstavim!

Nakon još jednog tuša Stoket je redom predstavio gutače vatre, akrobate, žonglere, kvartet čudnovatih pevača, kao i plesni i pazorišni ansambl. Ovaj poslednji je u toku večeri trebalo po Stoketovim rečima da izvede predstavu od koje publiku uvek podilazi jeza.

— A sada sledi ono glavno, dame i gospodo! — uzviknuo je Stoket nakon što je načinio malu pauzu koja je još više podgrejala napetost u gledalištu. — Pošto sam naravno svestan da pričam o našoj glavnoj atrakciji u svako mesto stiže daleko pre nas, ne bih želeo više da vam je uskraćujem. I zato vam sada predstavljam Zamba, divljeg čoveka!

Među kupljenim svetom nastade opšti žagor. Nakon što je Stoket ispružio ruku prema ulazu u šator začula se najpre lupa doboša da bi odmah zatim ista ona nevidljiva ruka ponovo pomerila cirađu u stranu.

Na binu je laganim korakom kročio pravi tamnoputi džin.

— Pred vama je Zambo, jedinstveni divlji čovek! — uzviknuo je Stoket.

Sa svih strana odjeknu frenetičan aplauz.

Kada se tamnoputi džin napokon zaustavio pored Stoketa svi prisutni su jasno mogli da primete da je bio barem za dve glave viši od ne baš niskog Miliona Stoketa. Od odeće je Zambo na sebi imao jedino neko vrstu suknjice od leopardove kože. Njegova uljem premazana tamna koža samo je još više naglašavala brdo mišića od kojih se sastojalo njegovog golemo telo. Sitne oči na širokom bezizražajnom licu nisu dozvoljavale čoveku da zaključiti kakvo ga je raspoloženje trenutno krasilo.

Raširenih nogu, sa mišićavim rukama prekrštenim preko grudi Zambo je stajao potpuno nepomičan.

Nakon što je pokretom ruke prekinuo žagor među okupljenim svetom Stoket je rekao:

— Dame i gospodo! Sada ću vam reći nekoliko stvari o divljem čoveku da biste lakše shvatili koga imate pred sobom. Najpre ono najvažnije: Zambo razume svaku moju reč ali zato ne govori našim jezikom. Na žalost, on je u stanju da se jedino izražava nekim za nas neartikulisanim glasovima koji potiču još iz njegove domovine. — Stoket se zatim okrenuo tamnoputom džinu spustivši mu prijateljski ruku na rame. — Zambo, budi tako dobar i poželi našim dragim gostima dobro veče.

Tamnoputi džin klimnu glavom da bi već u sledećem trenutku iz njegovog grla doprlo prodorno, nerazgovetno brundanje od kog se ledila krv u žilama.

— Možda vam se ovo čini strašnim — nastavio je Stoket — ali verujte mi da vas je ovaj jadnik pored mene samo prijateljski pozdravio. A sada bih sa vašom dozvolom naravno prešao na priču koja je od posebnog značaja za Zambov večerašnji nastup.

Nakon što se uverio da su ove njegove reči postigle željeni efekat, odnosno da je na celom trgu nastao potpuni tajac Milton Stoket je rekao:

— Zambo je žrtva spieta nesrećnih okolnosti, dame i gospodo! On potiče iz Kongoa, divlje i dobrim delom još neistražene države u srcu Afrike gde žive ljudožderi.

Nekolicina starijih gospođa u prvim redovima prestravljenno kriknuše.

Stoket se međutim samo osmehnuo i odmahnuo rukom.

— Budite bez brige, moje dame! Zambo ne pripada plemenu ljudoždera i zato neće zaći među publiku da bi nekoga pojео. Uostalom on kod mene dobija i više nego dovoljno da jede. — Tu je Milton Stoket prasnuo u gromoglasan smeh koji je prihvatio i deo muških posetilaca.

Zakolutavši očima Zambo je ponovo zabrundao nakon čega su svi zanemeli.

— Sada ne bih više želeo da vas gnjavim dugim pričama, dame i gospodo — uzviknuo je Stoket. — I zato samo još nekoliko reči o mom prijatelju Zambu: Prilikom krvavog sukoba između dva zaraćena plemena Zambo je izgubio svoje roditelje. Nakon toga je mesecima lutao divljinom sve dok nije stigao do obala okeana gde je u nekoj luci zadivljeno počeo da posmatra ogromne brodove. I upravo tada se setio priče koju su mu svojevremeno ispričali njegovi roditelji. Njegovi baba i deda su na jednom od tih brodova završili kao robovi koji su godinama iz Kongoa otpremani u daleku Severnu Ameriku. Zambo je u sebi odjednom osetio neodoljivu želju da ih pronađe. Sreća ga je poslužila tako da je uspeo na jednom od tih brodova da se zaposli kao ložač i da na njemu stigne u našu domovinu. Tu je međutim njegovoj sreći došao kraj. Ne samo što nije uspeo da pronađe svoje pretke već nije imao čime ni da se prehranjuje.

Održavao se u životu proseći sve dok ga izmučenog i izgladnelog nisam pronašao na ulicama Baton Ruža, u Luizijani. I pored toga što je pre ličio na živog kostura nego na čoveka odmah sam shvatio da je on nešto posebno.

Lupivši ga snažno po ramenima Stoket je dodao:

— Dame i gospodo, mislim da sada i sami možete da vidite da sam bio u pravu!

Među publikom nastade opšte odobravanje.

IV

Rif Barnel i njegovi ljudi su po dolasku u Grili najpre svratili u jedan od saluna gde su viskijem isprali prašinu iz grla. Od barmena su saznali razlog zbog kog je dobar deo glavne ulice delovao kao izumro.

— Samo bez opijanja — rekao je Barnel dok su se približavali ogromnom transparentu na kraju glavne ulice. — Nemam ništa protiv da se malo razonodite, ali ne zaboravite da su nam sutra svima potrebne bistre glave.

— Isto tako ne smemo smetnuti sa uma da nam nedostaju trojica ljudi koji se ne mogu tek tako zameniti drugima — upozorio ih je Stouks.

Revolveraši ćutke klimnuše glavom iako su bili svesni da će Barnel i Stouks biti prvi koji se neće pridržavati ovoga što su rekli. Odmah zatim su se svi zajedno progurali do prvih redova odakle su nesmetano mogli da prate događaje na bini.

Šarene slike na kartonskim kutijama za koje bi se pomislilo da ih je crtala dečija ruka prikazivale su brdovite predele Kentakija dok su se ispred njih nalazila vešala na kojima je visila ogromna krpena lutka.

Pošto su na više mesta u gradu videli plakate. Barnelu i njegovim ljudima nije bilo teško da prepoznaju Milтона Stoketa kada se pojavio na bini i kada je sa dobro odglumljenim užasom na licu upro prstom prema vešalima.

— I na taj način su osvećene strahote zločina u brdima Kentakija. Kao i sve ubice tako je i ovaj završio na vešalima!

Sa svih strana je odjeknuo gromoglasan aplauz koji je postao još snažniji kada su se na bini još jednom pojavili svi akteri pozorišne predstave.

— Hoće li se sada opet pojaviti veliki Zambo? — upitao je dečiji glasić nakon što su glumci nestali iza paravana.

Dečakov otac je nešto tiho promrmljao ali se i pored toga jasno videlo da je i sam bio uzbuđen onim što je do tada doživio.

Barnel i Stouks se kratko pogledaše. I njihove ljudi počеше tiho da se cerekaju. Taj takozvani divlji čovek koji je trebalo da

bude glavna atrakcija programa po njihovom mišljenju je mogao da bude strašan jedino za naivčine kakve su živele u ovom zabitom kraju.

Međutim, kada se u sledećem trenutku na bini pojavio tamnoputi džin koji je pre podsećao na ogromnog grizlija nego na ljudsko biće i njima je zastao dah.

— Pogledajte ga samo, dame i gospodo! — uzviknuo je Stoket. — Siguran sam da ćete se složiti sa mnom da je on pravo oličenje iskonske snage. Jeste da u životu nije ništa naučio, ali ga je zato priroda obdarila takvom snagom koja je naprosto nezamisliva.

Na Stoketov mig dvojica pomoćnika su užurbanim korakom doneli rešetke kakve se obično sreću na zatvorskim prozorima.

— A sada me pažljivo saslušajte, dame i gospodo! — rekao je Stoket pomalo nadmenim glasom. — Kada smo svojevremeno gostovali u Kanzas Sitiju upravo se gradio novi zatvor i tamošnji šerif je bio toliko ljubazan da nam pokloni nekoliko rešetki koje su radnici skinuli sa starih zatvorskih prozora. U znak zahvalnosti smo i njemu pokazali ono što ćete i vi za koji trenutak moći da vidite.

Zgrabivši debelu čeličnu šipku Zambo ju je kao od šale savio što je u gledalištu izazvalo pravu buru oduševljenja.

A da bi svi mogli da se uvere da se nije radilo o bilo kakvom triku Stoket je šipku pružio gledaocima u prvim redovima. Nekolicina njih je manirom najvećih stručnjaka proverila stanje u kojima su se nalazile šipke da bi ih zatim ponovo vratili Stoketu.

Međutim, čitava ova stvar sa šipkama je bila najobičnija dečija igra u poređenju sa onim što je Stoketov divlji čovek nakon toga prikazao publici.

Najpre su Stoketovi pomoćnici na brzinu sastavili poveći gvozdeni kavez u koji je ubrzo zatim uveden krvožedni pas koji je međutim delovao pomalo tromo i pospano.

— Ovako lenjo stvorenje bi sigurno svako pobedio, zar ne dame i gospodo? — uzviknuo je Stoket. — Ali budite sigurni da nećemo dozvoliti da se Zambo bori sa ovako neravnopravnim protivnikom!

Gotovo istovremeno na bini se ponovo pojavio jedan od njegovih pomoćnika koji je u rukama držao dugačku metalnu šipku na čijem je drugom kraju visilo ogromno parče krvavog mesa.

Zatim se desilo upravo ono što su gledaoci i očekivali. Naime, u roku od samo nekoliko sekundi od pospanog, pitomog stvorenja pas se pretvorio u pravu pravcatu neman koja je neprekidno kezila zube i besno režala. Stoketov pomoćnik je za to vreme neprekidno vitlao mesom pred njegovom njuškom sve dok ga nije razdražio do usijanja. Niz njegove ogromne očnjake počeo da se sliva tanak mlaz balave pene.

To kao da je bio znak za Zamba da konačno stupi u akciju. Našavši se i sam u kavezu nije mu trebalo mnogo da pažnju razdražene životinje privuče na sebe. Režući poput pomahnitale beštije pas se ustremio na crnog džina. Ono što je zatim usledilo odigralo se takvom brzinom koje ljudsko oko jedva da je moglo da prati. Najpre se pas bacio na Zamba pokušavajući da mu zube zarije u vrat da bi samo koji delić sekunde kasnije uz bolno cvilenje životinja završila u najudaljenijem uglu kaveza.

*

Jedne za drugim Zamba je nakon toga na leđa oborio još i sivu planinsku pumu kao i tri jarde dugačkog aligatora što je kod većine gledalaca izazvalo pravu buru oduševljenja.

— Time smo stigli i do kraja našeg skromnog programa, dame i gospodo! — rekao je Stoket kada je aplauz polako počeo da jenjava. — Međutim, ako među vama, cenjenim i poštovanim građanima Grilija postoji neko ko bi želeo da izađe na megdan našem Zambu svi mi smo naravno spremni da nastavimo druženje sa vama!

Na glavnom gradskom trgu odjednom nastade opšti tajac. Muškarci u prvim redovima oboriše poglede dok su žene koje su se nalazile u njihovom društvu i dalje zadivljeno zurile u Zambovo snažno telo.

— Pa kada je tako... — procedio je iznenada Rif Barnel. — Jeste da sam ovde samo na proputovanju ali to još uvek ne znači da ne mogu ovom divljaku da pokažem ko je ko na ovom svetu!

— Jesi li poludeo? — dreknuo je Menkuri Stouks munuvši ga laktom u rebra.

Barnel se međutim i dalje samo tiho cerekao svestan da je na sebe privukao znatiželjne poglede svih prisutnih.

— Uostalom, zar si zaboravio da smo se dogovorili da bez preke potrebe ne skrećemo bilo čiju pažnju na nas? — dodao je Stouks ljutitim glasom.

Ridobradi Barnel odmahnu glavom.

— Pa šta može da nam se desi? Ako me ljudi zapamte po dobru tada neće ništa loše od mene očekivati, zar ne?

Zakolutavši očima Stouks je samo tiho uzdahnio svestan da neće moći da ga pokoleba u onome što je naumio.

— Naravno da ste i vi dobrodošli, ser! — uzviknuo je Stoket nakon što je pokretom ruke umirio publiku. — To što niste građanin Grilija naravno ni u kom slučaju ne umanjuje vaše pravo da se borite sa Zambom.

Zadovoljno klimnuvši glavom Rif Barnel je laganim korakom krenuo prema bini. Merkuri Stouks i ostali njegovi ljudi ga u tom času nisu ni najmanje zanimali. Jedino za čim je žudeo

bilo je da konačno začepi usta tom slatkorečivom razmetljivcu, Mirtonu Stokeu. A to će mu naravno najlakše poći za rukom ako savlada ovog crnog klovna.

— A sada ćemo svi zajedno doživeti poštenu borbu u kojoj neće biti dozvoljeni nikakvi podmukli zahvati i u kojoj će oba borca imati podjednake izgleda da iz nje na kraju izađu kao pobednici.

— Tvom prijatelju ima da rascopam tu njegovu čoškastu glavu — promrmrljao je Barnel kada se našao na bini pored Stokea.

— Biće to malo teže pošto će ti on prethodno otkinuti glavu — odvratio je Stoket jedva čujnim glasom i dalje se osmehujući publici.

Dok su Zambo i Barnel tupo zurili jedan u drugog Stoket je upoznao gledaoce sa pravilima po kojima će se nadmetanje odvijati. Udarci pesnicama su bili isto onako dozvoljeni kao i svi rvački zahvati, dok su jedino udarci nogama i oni ispod pojasa bili zabranjeni.

— Hajde, dolazi već jednom ovamo, tikvane! — procedio je Barnel nakon što je skinuo jaknu i zasukao rukave. — Sada ćeš doživeti najgori poraz svoga života.

Sa svih strana se začuše zvižduci i povici podrške jednom i drugom borcu.

Zambovo tamno lice se razvuklo u čudnu grimasu.

Rif Barnel odjednom nije mogao da se otme utisku da je ova spodoba u stvari razumela svaku reč i da je njegova navodna umna ograničenost bila samo vešto odglumljena da bi kod publike pobudila još više simpatija za njegovu sudbinu.

A onda je Zambo bez ikakvih znakova upozorenja prešao u napad, krećući se gipko poput planinske pume koju je maločas oborio na leđa.

Sto mu gromova, izgleda da sam ga ipak potcenio, pomislio je Barnel dok je pokušavao da izbegne Zambovu ogromnu pesnicu koja je poletela prema njegovoj glavi. Međutim, jedino što je usneo bilo je da se sagne tako da ga je crni džin pogodio u levo rame. Udarac je bio do te mere snažan da je Barnel u prvi mah pomislio da ga je ritnuo konj. Bio je svestan da bi borba bila završena još pre nego što je i počela da je Zambo kojim slučajem ostvario svoju nameru da ga tresne po glavi.

Zateturavši se unazad Barnel je osetio bol koji ga je na trenutak paralisao. U stvarnost ga je vratio tek sledeći Zambov udarac koji se poput malja spustio na njegova leđa.

Divljački bes odjednom obuze Barnela. Do davola, zar da dozvolim da me ova nakaza od čoveka premlati pred svim ovim svetom, pomisli on.

Protivnapad u koji je odmah nakon toga prešao pomalo je iznenadio Zamba, ali čak ni njegovi najsnažniji udarci nisu uspeli da uzdrmaju džina koji je navodno dolazio iz daleke Afrike.

— Sad samo gledaj šta će te snaći! — prosiktao je Barnel pokušavajući na taj način samoga sebe da ohrabri. — Hajde, počni već jednom da cviliš, ti prokleti kurvin sine!

Razvukavši usta u širok osmeh Zambo je jednim jednim udarcem osujetio Barnelov napad da bi odmah zatim Zambo na besprekornom engleskom jeziku kakav se obično govori u Luizijani odgovorio:

— Ne poželi nikada nekome ono što nisi u stanju da ispuniš.

Barnel nije ni stigao da se dovoljno načudi ovim rečima pošto su ga Zambove pesnice zasule pravom kišom udaraca od kojih je završni ujedno bio i najsnažniji odbacivši ga u visokom luku sa improvizovane bine.

Prošlo je dosta vremena pre nego što je Rif Barnel ponovo došao svesti. Bio je do te mere zbunjen i ošamućen da ga je jedino bol koji je osećao u svakom deliću svog isprebijanog tela ostavljao u uverenju da se još uvek ne nalazi na onom svetu. Učinilo mu se da je prošla čitava večnost pre nego što mu je pošlo za rukom da potpuno otvori oči. U glavi je osećao i dalje strahovito zujanje ali se ipak nekako pridigao na noge. Osvrnuvši se oko sebe shvatio je da se više nije nalazio na bini već sa njene druge strane gde su bile smeštene kočijske kojima je Stoketova družina putovala od jednog do drugog grada.

— Hajde, idemo već jednom, Rife! — začuo je odjednom njemu dobro poznat glas. — Ono što nam je obojici sada potrebno je čaša ledeno hladnog piva.

Bio je to naravno Stouks. Merkuri je zaista bio dobar i uvek pouzdan drugar koji ne samo što nije pokazivao znake sažaljevanja, već mu se nije čak ni podsmevao kao što bi to drugi u ovoj situaciji sigurno učinili.

— Gde su ostali? — upitao je Barnel.

— Poslao sam ih da se malo rasonode u jednom od saluna!

Bio je to pravi potez, pomisli Barnel. Tako je barem sprečio da vide svog predvodnika nakon najgoreg poraza u njegovom životu. Kada mu je Stouks uz to još i rekao da je i pored već poodmaklog vremena uspeo da pronade lekara koji će se pobrinuti za mnogobrojne ogrebotine i podlive krvi na njegovom telu Barnel je svog zamenika samo zahvalno potapšao po rameu. Kasnije kada su se našli u jednom od sada već prepunih saluna niko u njemu više nije prepoznavao čoveka koji je od moćnog Zamba dobio onako silne batine.

V

Počeo je da se hvata već prvi sumrak kada je Šejn krenuo u osmatranje terena. Zaustavio je mrkova na malom proplanku nepunih pola milje od kompozicije. U ušima su mu još uvek od-

zvanjali udaljeni udarci čekića. Vinkelman je naime insistirao na tome da se svi porazbijani prozori zakuju daskama.

Mašinovođa, ložač, kao i štalski momak čiji je zadatak bio da se tokom putovanja brinu za desetak konja koji su se nalazili u prvom vagonu su već satima radili. Ne samo što su zakivali oštećene prozore već su popravljali još i izrešetanu kočničarevu kućicu, što je takođe bio jedan od Vinkelmanovih preduslova da se krene dalje. Poslovi su se toliko otegli pošto osim njih trojice nije bilo nikog drugog ko bi im pomogao. Svenson je naravno smatrao da je ispod njegove časti da u ruke uzme čekić i ekser dok su Šejna trenutno morale sasvim druge brige. Po njemu su se ti poslovi ionako mogli obaviti u Griliju, ali je džentlmenu iz Pitsburga po njegovim rečima smetala i najmanja promaja.

Prvo što je Šejn čuo kada se ponovo vratio u Vinkelmanov salon-vagon bilo je tiho kikotanje njegovih pratilja.

Vinkelman je poput pravog pravcatog paše sedeo na kauču okružen devojkama koje su na sebi imale skupe plišane haljine sa dubokim izrezima na grudima, a Meksikanka Končita ga je lagano milovala po stomaku.

Harijet Mortimor je bila Kanađanka poreklom iz plodnog Ontarija. Njene smeđe oči su naprosto zračile neobuzdanim temperamentom.

Nasuprot njoj je Alison Greg, plavokosa i punačka devojka, pre bila ono što se obično naziva majčinskim tipom žene kakve su Vinkelmana izgleda najviše privlačile. Sve je ukazivalo na to da su Končita i Alison hile njegove ljubimice. Jedino Pegi Din nije bila prisutna.

— Hajde, popijte nešto, Šejne — promrmljao je Vinkelman pokazujući glavom prema baru. — Kako napreduju naše popravke?

— Skoro su pri kraju. Mislim da ćemo za pola sata moći da krenemo dalje — odvratio je Šejn dok je sebi sipao piće.

Potapšavši Alison po stražnjici Vinkelman je rekao devojkama:

— Hajde, lepotice, gubite se sada odavde.

Sve tri su ga naravno bez pogovora poslušale. Dok su uz tiho čavrljanje izlazile napolje Harijet Mortimor se krajičkom oka tečnjivo zagledala u Šejna.

— Kako stoje stvari napolju? — upitao je Vinkelman nakon što su devojke zatvorile vrata za sobom. — Jesu li oni prokleti razbojnici još uvek tu negde u blizni?

Šejn slegnu ramenima.

— Pa i da je tako teško da bih u tome mogao da ih sprečim.

— Zaista divan i poučan odgovor — procedio je Vinkelman.

Duboko uzdahnuvši Šejn je rekao:

— Ovo nije Pittsburgh, mister Vinkelmane i na raspolaganju vam ne stoji čitava četa policajaca koja bi mogla da krene u poteru za banditima. Uostalom, njih i niste želeli pored sebe. Ovako budite zadovoljni onim što ja mogu da učinim za vas.

— Da budem zadovoljan? — prosiktao je trgovac oružjem. — Ja znam šta ste učinili za mene, Šejne i na tome sam vam zahvalan. To, međutim, još uvek ne znači da ne bih voleo da saznam da li ćemo čitavi uspeti da se domognemo Grilija ili ne.

— Što se toga tiče naši izgledi zaista nisu loši. Samim tim što u blizini nisam otkrio nijednog od njih pretpostavljam da su se već nekuda izgubili.

— A da li ste možda prepoznali nekog od njih? — upitao je Vinkelman smrknuta lica.

Glasno se nacerivši Šejn je samo odmahnuo glavom.

— Jeste da dobro pamtim likove, ali još uvek nisam došao dotle da se pretvorim u pokretan registar poternica. Osim toga sumnjam da suprotna strana radi sa ljudima za kojima se traga pošto bi joj to samo otežavalo posao.

— Suprotna strana, ha! — Vinkelman je najpre sasuo ostatak svog šerija u grlo pre nego što je još dodao: — Počinjete li i vi već da vidite duhove? Ko li vam je od mojih cenjenih prijatelja u Vašingtonu samo usadio tu buvu u uvo?

— Pa to već i vrapci cvrkuću sa krova.

— Gluposti. Dakle, ko je taj?

— Tu priču sam sasvim slučajno čuo na stanici u Pittsburghu. — tvrdio je Šejn.

— To možete da pričate nekom drugom, a ne meni — rekao je Vinkelman odmahnuvši rukom. — Znam da su vas ti, za moje zdravlje navodno toliko zabrinuti džentlmeni, obavljali da ih nijednom rečju ne spominjete a vas je to zaplašilo. Razumljivo, zaista razumljivo... Gledajte, Šejne: činjenica je da je moje preduzeće još uvek isključivo u mojim i rukama moje porodice, ali pošto ja ne postajem mlađi, to više nije dalek trenutak kada ću biti prisiljen da ga pretvorim u akcionarsko društvo. I zato, šta mislite zašto su moji prijatelji u Vašingtonu toliko zainteresovani da moja glava ostane tamo gde je?

— Pa sigurno zato što očekuju da će imati prednost prilikom kupovine akcija.

— Tačno! — Vinkelman je ispio čašu šerija do dna da bi odmah zatim poverljivim glasom dodao: — Najidealnije u takvom jednom slučaju je naravno da se povoljno kupe akcije koje se puštaju na tržište, nakon čega čoveku jedino još preostaje da se lagodno zavalj u fotelju i da posmatra kako njihova vrednost iz dana u dan raste.

Šejn se pretvarao da malo toga shvata iako mu je pozadina događaja vezanih za Vinkelmanu bila više nego dobro poznata.

— Zar postoje špekulacije da ćete se uskoro povući?

Vinkelman odmahnu glavom.

— Nije stvar samo u tome, Šejne. U pitanju je pre svega najnovija licenca koju mi je vlada nedavno izdala. Siguran sam da ste i vi ponešto čuli o tome, zar ne? Jer da nije tako, ne biste maločas pominjali suprotnu stranu.

— Svakako mislite na dozvolu za proizvodnju vazduhom hlađenih mitraljeza — odvratio je pripadnik Sedme brigade. — Ta vrsta oružja je navodno bolja od svega što se do sada našlo na tržištu.

— I jeste — rekao je Vinkelman ponosno. — Mehanizam je moj lični izum dok je metke proizveo „kolt”. Radi se naime o metalnim čaurama sa centralnim punjenjem kod kojih procenat neuspelih okidanja iznosi samo nešto više od tri procenta.

— Pa to je zaista imponantno — promrmrljao je Šejn sasvim iskreno. — Ako je ikako moguće rado bih prisustvovao nekoj od demonstracija tog vašeg proizvoda.

Nakon što je zapalio debelu skupocenu kubansku cigaru Vinkelman se zadovoljno nacerio i rekao:

— Drage volje, prijatelju. Čak nećete morati ni dugo da čekate na tu priliku pošto sa sobom nosim dva primerka oružja koje za sada nosi oznaku „Vinkelman jedan-sedam”. Možemo na primer da se sutra zaustavimo negde na otvorenoj pruzi i da organizujemo malo takmičenje u gađanju. Ukoliko pobedite spreman sam da vam isplatim dodatnu premiju u iznosu od pet hiljada dolara. A za slučaj da ja pobedim vi ćete mi potpisati dokumenat iz kog proizilazi da sam vas pobedio na jednom ovakvom takmičenju. Da li se slažete? Mislím da je to u stvari odlična ideja!

Sa cigarom u zubima Vinkelman počeo od zadovoljstva kao malo dete da se pljeska po butinama.

Šejn je bio ne malo iznenađen onim što je čuo.

— Ali zašto ste mi prećutali da sa sobom nosite tu vrstu oružja? Pa to je isto kao da varate na kartama. Pitam se samo da li je to zaista bilo potrebno?

Vinkelman se samo namrštio i odgovorio:

— Sto mu gromova, pa šta je trebalo da uradim? Da zarijem glavu u pesak samo iz straha da bi neko mogao da mi naudi? U tom slučaju bi neko drugi obavio posao umesto mene. Shvatate li šta hoću da kažem? I uostalom, šta mislite zašto sam rešio da krenem za Frisko?

Razlozi Vinkelmanovog putovanja su Šejnu bili dobro poznati, pošto je za njih znala i Sedma brigada, ali to još uvek

nije značilo da je trebalo da to razglasi na sva zvona. Zbog toga je naivnim glasom odgovorio:

— Na početku sam mislio da ste hteli samo malo da se razonodite, no sada više nisam siguran u to.

— U redu, u redu — nasmeja se Vinkelman. — Volim kada sam okružen promućurnim ljudima, a vi ste svakako jedan od njih, Šejne. Iskreno rečeno, polako počinjem da vas cenim.

Tu se Vinkelman samo još dublje zavalio u meku fotelju i nastavio.

— Pošto je tako, onda ću vam ispričati celu priču. Dakle, nakon što mi je vlada izdala licencu za proizvodnju novog oružja meni su sva vrata širom otvorena. Da bih ispunio sve porudžbine više mi nije dovoljna samo fabrika u Pitsburgu. Zbog toga sam odlučio da prvu filijalu otvorim u Frisku, ili možda negde u njegovoj blizini. A taj posao kao što ćete i sami shvatiti nikako nisam mogao da prepustim bilo kome, već sam morao da pođem da ga lično obavim.

— Da, ali suprotna strana na tako nešto samo čeka. I ne samo to već za njih postoji samo dve mogućnosti da se dokopaju vašeg novog pronalaska. Jedna od njih je da vas kidnapuju, a druga je da ukradu prototip oružja, ili pak planove za njegovu proizvodnju. U ovom slučaju njima se pruža prilika da jednim udarcem ubiju dve muve, mister Vinkelmane. Samim tim je ovo vaše putovanje ništa drugo do najobičnija nepromišljena ludorija.

— Isto to su govorili i moji maločas pomenuti prijatelji u Vašingtonu — odvratio je Vinkelman tiho uzdahnuvši.

— I bili su u pravu — procedio je Šejn van sebe od besa što je Vinkelman postupio na svoju ruku i što je sa sobom krišom poneo dva primerka svog najnovijeg izuma.

— Ako i vi delite njihovo mišljenje onda sam spreman da se povinujem vašim savetima — odvratio je pomirljivim glasom Bernard Dž. Vinkelman. — Dakle, šta bismo po vama mogli još da učinimo da poboljšamo moju bezbednost?

— Unajmite još nekolicinu ljudi.

— To je pitanje novca, Šejne.

— Ali ne i za vas, mister Vinkelmane.

— Principijelno ste u pravu. Međutim, nazovimo to onda organizacionim pitanjem. Možda niste znali, ali upravo iz sigurnosnih razloga nosim samo nešto malo gotovog novca sa sobom. Svenson bi dakle u Griliju morao da iznade mogućnost da nam nabavi dovoljno novca da bismo novoangažovanim ljudima mogli da isplatimo neku vrstu avansa za posao koji treba da obave. U protivnom sigurno ne bismo mogli da raču-

namo na neko naročito interesovanje među plaćenim revolve-
rašima, zar ne?

— Tu ste apsolutno u pravu, ser — Šejn je samo teškom mukom uspevao da se savlada da ne počne začuđeno da vrti glavom. Pitao se da li je sve ovo zaista moguće? Taj suludi bogataš je dakle brinuo o svom novcu, ne shvatajući istovremeno da su ona dva prototipa njegovog najnovijeg mitraljeza i on sam bili najveći ulogu u čitavoj ovoj igri.

— No, dobro — procedio je trgovac oružjem dok je sebi nalivao još jednu čašu šerija. — Narediću Svensonu da se u Griliju pobrine za to.

Nakon što je pritisnuo skriveno dugme na naslonu fotelje u kojoj je sedeo Vinkelman je još upitao:

— Nego recite vi meni koliko nam je ljudi uopšte potrebno?

— Najmanje deseterica — odgovorio je Šejn bez mnogo razmišljanja.

Potrajalo je nekoliko minuta pre nego što se Ingmar Svenson pojavio u salon-vagonu. Razlozi njegovog kašnjenja su Šejnu bili više nego dobro poznati. Svensonovo inače besprekorno ispeglano odelo je na nekoliko mesta bilo izgužvano, dok su se na okovratniku jasno videli tragovi pudera. Uz sve to mu je još i bila nakrivljena mašna iznad otkopčanog posiednjeg dugmeta na košulji.

Vinkelman se pretvarao kao da ništa od svega toga nije primećivao. Nakon što je u kratkim crtama objasnio svom sekretaru o čemu se radi, naredio mu je da pripremi sva potrebna dokumenta za podizanje izvesne svote novca u banci u Griliju.

Pošto ga ova vrsta poslovnih razgovora ni najmanje nije zanimala Šejn im je obojici klimnuo glavom u znak pozdrava nakon čega je laganim korakom napustio Vinkelmanov salon-vagon.

VI

Već na prvom koraku njegovog obilaska kompozicije Šejna je zaustavila Margaret Vinkelman.

Njena inače uvek na zatiljku uredno svezana smeđa kosa joj je sada slobodno padala na ramena. Na sebi je imala elegantan ogrtač od jarkocrvene svile dok su joj pogled skrivale duge našminkane trepavice.

Šejnu je bilo poznato da je već uveliko bila zakoračila u

četvrtu deceniju života iako je izgledala mnogo mlade. To i nije bilo nikakvo čudo pošto je Margaret bila žena koja je uvek imala dovoljno vremena da se brižljivo neguje. Na licu nije imala nijedne bore, a njen zdrav ten je jasno govorio da je provodila puno vremena u jedrenju i drugim sportskim aktivnostima kao i Vinkelmanov sekretar Ingmar Svenson.

Pripadnik Sedme brigade se pomalo mrzovoljno zaustavio čime joj je u stvari priredio prvo razočaranje. Margaret Vinkelman je očigledno bila uverena da će Šejn prihvatiti igru koju je bila smislila. On joj međutim nije pričinio to zadovoljstvo da joj se približi i da je u uskom hodniku vagona u kome su se nalazila dva luksuzna odeljka za spavanje zamoli da ga propusti. Pri tome bi se njoj svakako pružila prilika da mu još otvorenije pokaže sve svoje draži.

— Zar vam se ne žuri? — upitala je ona glasom kog se ni najbolja prostitutka u Nju Orleansu ne bi postidela.

Šejn se tiho nacerio.

— Ništa mi neće pobeći, madam.

— Da sam na tvom mestu ne bih u to baš bila toliko sigurna — nasmejala mu se ona zavodnički u lice. — Dešava se da čoveku sreća izmakne iz ruku još pre nego što uspe čvrsto da je prigrabi.

— A ovo je sada jedan takav slučaj?

— Kako si samo pogodio, momče? — Nakon što je iz džepa svog ogrtača izvukla muštiklu od čilibara, Margaret Vinkelman je stavila cigaretu u nju da bi odmah zatim drugom rukom nespretno počela da traži palidrvce.

Šejn se pravio kao da ništa ne primećuje.

— Izgleda da je ovde sve u najboljem redu, pa ću zato poći da vidim šta se napolju zbiva — promrmljao je on. Hteo je već da se okrene i da se vrati istim onim putem kojim je došao ali ga je u tome sprečila Margaret Vinkelman koja je ljutito prospektala:

— Stani! Zar je moguće da pojedine stvari tako teško shvataš?

— Ali, ja zaista ne znam o čemu vi to govorite, madam.

Tresnuvši cigaretu zajedno sa muštiklom na pod ona je tiho procedila:

— Do sada sam uvek dobijala ono što sam želela. A sada želim tebe, Šejne. Hajde dolazi ovamo i ne pravi se da te ne privlače žene kao što sam ja.

— Tu ste potpuno u pravu, madam. — Šejnova usta su se razvukla u širok osmeh. — Ali zato ne volim stvari koje su drugi već iznosili. Verujem da ste shvatili šta sam time hteo da kažem. Uostalom, vaš brižni sekretar će se uskoro vratiti.

Dok se okretao Šejn je krajičkom oka video kako su njegove oči ljutito sevnule. Znao je da je ovim sebi stvorio neprijatelja, ali jednostavno nije mogao da preskoči preko vlastite senke, a ujedno nije ni verovao da bi ova žena svojom mržnjom na bilo koji način mogla da ga dovede u opasnost. To njegovo uverenje potkrepljivala je činjenica da sa jedne strane Margaret Vinkelman nije imala nikakvog uticaja na svog muža, a da je sa druge strane neposredno zavisila od njega. Dakle, ona je u Vinkelmanovom životu mogla da igra jedino sporednu ulogu.

Šejn u tim trenucima naravno nije mogao ni da nasluti koliko se u ovoj ženi prevario.

Svetlost koja je dopirala kroz prozore vagona omogućavala je vidljivost od nekih desetak jardi. Šejn se neko vreme kretao rubom tog osvetljenog pojasa kako bi mu se oči što pre privikle na tamu koja ih je okruživala. Mašinovoda i njegova dva pomoćnika su u međuvremenu odlično obavili svoj posao, pošto se na maloj drvenoj kućici na poslednjem vagonu uopšte nije primećivalo da je do maločas bila naprosto izrešetana.

U trenutku kada se Šejn uputio prema lokomotivi ugledao je nečiju senku koja je izronila iza jedne od obližnjih stena. Munjevito je potegao „remington” i uperio ga u tom pravcu. Gotovo istovremeno tišinu je prekinuo prigušen ženski krik.

Duboko odahnuvši Šejn je vratio revolver u futroku i ljutitim glasom promrmljao:

— Nisi ni svesna koliko si srećna što si još uvek u životu.

Bila je to Harijet Mortimor koja je od straha drhtala celim telom.

— Šta li si samo tražila ovde?

— Tebe! — odgovorila je ona jedva čujnim glasom.

Izgleda da više ne mogu da prevalim ni nekoliko koraka, a da me ne zaustavi neko žensko stvorenje, pomislio je Šejn zakolutavši očima. Bilo je dakle krajnje vreme da neke stvari postavi na svoje mesto.

— Harijet, jesi li uopšte svesna da su sve popravke završene i da će voz uskoro krenuti? Ako još duže ostanemo ovde napolju moglo bi se lako dogoditi da nas zaborave u ovoj divljini.

— Ali zar to ne bi bilo uzbudljivo? — odvrtila je ona dok mu se sa pohotnim svetlucanjem u očima približavala. — Zamisli samo da moramo sami da se probijemo do prvog naselja. Da ne bi umrli od gladi ti bi morao da pođeš u lov... a onda bismo se ulogorili negde pored nekog izvora. Bio bi to život kao u praistorijska vremena, a isto tako bismo se i voleli, zar ne?

— Mora da si u poslednje vreme čitala mnogo ljubavnih romana, Harijet.

— A šta bih drugo mogla i da radim kada umirem od dosade još od kada smo napustili Pitsburg.

— Harijet — rekao je on očinskim glasom — budi sada dobra devojčica i vrati se u svoj deo vagona. Videćemo se kasnije i onda ćemo o svemu moći još jednom da porazgovaramo.

— Ne — odgovorila je ona odlučno. — Uostalom, zar nisi već primetio da mogu da budem izuzetno tvrdoglava?

Još pre nego što je Šejn mogao bilo šta da izusti ona se našla pored njega.

VII

Bila je već prošla ponoć kada je specijalni voz koji je prevozio moćnog trgovca oružjem stigao do gradića na rubu Roki Mauntinsa. U ovo vreme se nijedan posao naravno nije mogao obaviti tako da je kompozicija sklonjena na sporedan kolosek nakon čega je i Šejn otišao na spavanje.

Nakon obilnog deručka koji se sastojao od prženih jaja sa šunkom Šejn je otišao do gradskog šerifa.

Šerif je bio pomalo zdepast čovek srednjih godina dobrodušnog izraz lica. Vec nakon nekoliko reči se pokazalo da je šerif znao ko je Bernard Dž. Vinkelman i da je računao sa dolaskom specijalne kompozicije. Vašington je dakle zaista mnogo brinuo čim je obavestio sve čuvare zakona duž cele pruge, pomislio je Šejn.

Sve do Grilija Vinkelmanov voz se kretao prugom kompanije „Kolorado & Džulsberg”. Oдавде je trebalo da pređe na prugu „Denver Pacifik Rejlroda” a u Denveru na „Kansas Pacifik Rejlroda”.

— I vi ste jedini pratilac? — upitao je šerif namrštivši se. Šejn klimnu glavom.

— Odmah ste zašli u srž problema, šerife. Međutim mister Vinkelman je u međuvremenu uvideo da mi je potrebno pojačanje.

— A to pojačanje mislite da pronađete ovde u Griliju?

— Naravno samo pod uslovom da se takva vrsta potrage isplati. Vinkelman me je ovlastio da u njegovu ime na mesec dana zaposlim desetoricu momaka. Svaki od njih će dobiti pedeset dolara kao i posebnu premiju za slučaj da uspešno prebrode sve teškoće koje bi eventualno mogle još da uskrсну

— Mislim da je to pristojna nadoknada za takvu vrstu posla i siguran sam da ćete za tu svotu pronaći dobre momke. Naročito što je u Griliju trenutno dobar izbor pošto u gradu gostuje družina čuvenog Milтона Stoketa. Sa njom je stiglo naravno i mnoštvo stranaca koji sigurno naprosto vape za dobrim poslom.

Šejn se zatim zahvalio šerifu na informacijama koje mu je ovaj pružio i izašao napolje na ulicu. Rani prepodnevni sati su bili kao poručeni za nesmetan obilazak grada. Šejn je svratio u svaki od mnogobrojnih saluna na glavnoj ulici gde je barmenima rekao da svakoga ko je zainteresovan da za dobru platu prati specijalni voz do Friska posle dvanaest sati pošalju u „Zlatni orao“.

„Zlatni orao“ je bio najveći salon u Griliju. Šejn je odlučio da u njemu ruča i da nakon toga porazgovara sa svakim od momaka koji se budu javili. Jelo i piće koje su mu servirali bili su nešto najbolje na šta je poslednjih meseci naišao. I sočan goveđi odrezak, kao i ledeno hladno pivo koje se točilo u kamene krige ukazivali su na činjenicu da su gradovi koji su se nalazili na raskrsnici dveju železničkih pruga dobro znali šta svojim posetiocima duguju.

Šejn je upravo završavao sa jelom kada su se pojavili prvi revolveraši željni da na lak i brz način zarade koji dolar.

Pokazalo se da gradski šerif nije preterivao kad je rekao da je izbor trenutno više nego dobar. Zbog gužve koja je neminovno pratila dolazak Stoketove družine Grili je naprosto vrveo od momaka koji su mogli i hteli da se prihvate jednog ovakvog posla. I tako je Šejn već nepuna dva sata kasnije popunio svoju ekipu čiji se zadatak sastojao u tome da Vinkelmanu obezbede bezbedan odlazak u Frisko. Sakupši ih u jednoj od sporednih prostorija „Zlatnog orla“ Šejn ih je ukratko upoznao sa onim što im predstoji. Pri tome im naravno nije otkrio razloge zbog kojih je čuveni proizvođač i trgovac oružjem Bernard Dž. Vinkelman pošao na ovaj put. Na kraju im je još rekao da regulišu sve svoje lične poslove i da se u pet sati posle podne sa svojim konjima i potpunom opremom nađu na teretnoj stanici.

Napustivši „Zlatni orao“ Šejn se užurbanim korakom vratio do Vinkelmanovog specijalnog voza. Pokazalo se međutim, da su njegova strahovanja da bi Vinkelman nekim svojim nepromišljenim odlukama možda mogao da izazove nevolje bila bezrazložna. Ne samo što Vinkelman nije ništa preduzimao nego čak nije ni osećao želju da napusti salon-vagon.

Nakon kraćeg razgovora sa njim Šejn se još jednom vratio u grad. Uz put je naišao na dvojicu šerifovih pomoćnika

koji su hitali prema stanici gde je trebalo da smene strazare koji su budno motrili na Vinkelmanov vagon. Šerif je zaista savestan čuvar reda i zakona, pomisli Šejn. Pa kako i ne bi bio kada je znao da bi mu se loše pisalo ukoliko bi se Vinkelmanu baš u njegovom gradu nešto desilo.

Na sve strane je odjekivala glasna muzika dok se Šejn glavnom ulicom približavac prostranom gradskom trgu. Muzičari iz Stoketove družine su bili pravi majstori da podgreju atmosferu tako da su prolaznici zastajali i kao opčinjeni nogama lupkali u taktu melodije. Najveći broj njih će sigurno po nekoliko puta pohrliti da vidi predstavu, pošto su sigurno kao i mnogi drugi stanovnici gradova Zapada naprosto žudeli za bilo kakvom vrstom zabave.

Ono što je Šejn u gradu video na mnogobrojnim plakatima nateralo ga je da se tiho nasmeši pošto njega lice tog navodno tako divljeg Zamba nije moglo da zaplaši.

Naslonivši se na ogromnu topolu na sredini gradskog trga Šejn je zapalio tanku cigaru i sa neskrivenom znatiželjom posmatrao događaje oko sebe.

Kada je sedmočlani orkestar završio svima dobro poznatu baladu o Frenkiju i Džoniju odjeknuo je još jedan tuš koji je najavio pojavu Milтона Stoketa.

Još uvek obučen u obično sivo odelo Stoket je izašao na binu i uzviknuo:

— Dame i gospodo, dragi moji prijatelji! Napetost polako raste i samo što nije dostigla svoj vrhunac! Samo još nekoliko sati pa će Zambo, taj neverovatni čovek iz daleke Afrike ponovo izaći na megdan svojim najneobičnijim protivnicima. Protivnicima koji svima nama obično uteruju strah u kosti, životinjama pri čijem nam se pomenu diže kosa na glavi.

Pauzu koju je Stoket ovde načinio da bi još više podgrejao znatiželju okupljenog sveta Šejn je iskoristio da se osvrne oko sebe.

Nije bilo čoveka koji nije zastao da bi čuo ono što je zatim usledilo.

— Zambo se ovde u Griliju već borio protiv ogromnog krvožednog psa, protiv planinske pume i snažnog aligatora. Oni koji tu borbu nisu videli imaće večeras za to priliku. To međutim nije sve, dame i gospodo! Zambo će se danas suočiti sa čovekovim iskonskim neprijateljem. Kao što svi znamo zmija je bila ta koja je ljude povukla u tamu ponora iz kog su se samo teškom mukom izvukli. Divlji čovek će nam pokazati kako se sa njom izlazi na kraj... i to u borbi sa šest jardi dugačkim pitonom! Ako niste znali, dame i gospodo, piton je ogromna zmija koja svoje žrtve pre nego što ih pojede ubija

snagom svoga tela. Posetite nas večeras i postanite svedoci događaja u kom će Zambo savladati to strašno čudovište!

Čim je završio svoju najavu Stoket je podigao ruku uvis što je očigledno bio ugovoren znak da se cirada pomeri ustranu i da na binu izađe tamnoputi Zambo.

Ugledavši njegovo mišićavo telo i njegovo nekako ćoškasto lice Šejn se samo namrštitio. Nešto duboko u njemu mu je govorilo da je to lice već negde video. Međutim, i pored svih nastojanja nije mogao da se seti gde i kada.

I Zambov pogled se nekoliko sekundi zadržao na Šejnu kome se učinilo da je u njegovim tamnim očima ugledao čudno svetlucanje.

— Hajde pomози mi! — rekla je Margaret Vinkelman pojavivši se iza paravana u svom kupeu. Kosa joj je ponovo bila svezana na zatiljku dok je preko donjeg veša bila navukla crni korset.

Na samo korak od Svensona ona se okrenula i pružila mu krajeve svilenih traka kojima se stezao korset.

— Zaista ne moraš to da носиš — promrmljao je on nežnim glasom. — Veruj mi da bi se bez njega muškarci okretali za tobom. Uostalom Rubens i svi ostali slikari bi te sa zadovoljstvom angažovali kao model za svoja dela.

— Da, ali oni su živeli pre nekoliko vekova — odvrtila je ona razdražljivo. — I zato ne pričaj mnogo već vuci!

— Ti i ja bismo morali da porazgovaramo — rekao je Vinkelmanov sekretar dok je svom snagom vukao trake steznika.

— A o čemu to? — upitala je ona nezainteresovano se zagledavši kroz prozor.

— O našoj zajedničkoj budućnosti.

Ona je uzdahnula i rekla:

— Budućnost me je uvek zanimala i o njoj sam rado govorila. Međutim, da li će ona biti naša zajednička to zavisi od daljeg toka događaja.

— Tačno — odvratio je Svenson nakon što je svezao trake steznika.

Margaret Vinkelman se munjevito okrenula. Njene bujne grudi su se nadimale naprosto kuljajući iz očigledno premalog korseta.

— Šta to treba da znači?

— Upravo ono što sam rekao. Razvoj događaja još nika-
da nije bio ovako povoljan za nas kao što je to u ovom času.
Mislim da bismo zaista morali da budemo budale da ga ne
iskoristimo.

Ona je odnekud izvukla jednu od svojih cigara sa muš-
tiklom od čilibara i pripalila je.

— Ipak ćeš morati malo jasnije da se izražavaš, Ingmare.

— Kada nam se onaj Šejn pridružio mislio sam da je za
nas sve propalo, ali mi je napad na voz pokazao pravi put ka-
ko da stvari preokrenemo u našu korist.

Duboko udahnuvši dim u pluća Margaret Vinkelman je
ljutitim glasom procedila:

— Taj Šejn je niko i ništa. Najobičniji kurvin sin koji
nije vredan da čovek uopšte obraća pažnju na njega.

Svenson je začuđeno pogleda.

— Pa to zvuči kao da ga mrziš. Da ti nije možda nešto
nažao učinio?

— Gluposti! — prosiktala je ona.

Svenson bi joj najradije rekao da je ono maločas zvučalo
upravo suprotno od ovoga, ali je po njenom glasu osetio da
se nalazila u takvom raspoloženju u kom čovek nije smeo da
joj protivreči. Margaret Vinkelman je znala da bude stra-
hovito neuvidavna i nepravična, a on je bio svestan da se ni-
je nalazio u tom položaju da se sa njom uhvati u koštac.

— Pa, i onako se ne radi o Šejnu, već je napad na voz
polazna tačka koja bi trebala da omogući ostvarenje naših
želja.

— I zaista misliš da je ovo za nas povoljan trenutak?

— Upravo tako. A sada me saslušaj, draga... Ti banditi
koji su napali voz su mi otvorili oči odnosno ukazali su mi na
pravi put kako da sve ovo izvedemo. Van svake sumnje je da
su hteli da se domognu ona dva prototipa...

— Ili njega lično.

— Moguće. Međutim, to je sada manje važno. Bitno je
to da sam čvrsto uveren da njihovo interesovanje i dalje po-
stoji. Uostalom, šta bi ti na njihovom mestu učinila nakon
onog neuspelog prepada?

Margaret Vinkelman slegnu ramenima.

— Verovatno bih se najpre od besa isplakala, a onda bih
još odlučnije krenula iz početka.

— Eto, vidiš? — uzviknuo je Svenson oduševljeno — I
ja sam tog mišljenja. Upravo zbog toga bih i mogao da se
kladim da se ti revolveraši nalaze ovde u Griliju.

— Sada polako shvatam na šta ciljaš — prošaputala je
ona.

— Prvo što ću uraditi biće da odem u grad i da ih pronađem.

— I šta onda?

— Pa predložicu im posao koji će zadovoljiti i njih i nas.

— To ne sme da bude pravi posao, Ingmare. Možemo jedino da ih upotrebimo kao sredstvo za ostvarenje naših ciljeva. Nešto drugo ne može i ne sme da dođe u obzir.

— Naravno da ne. Nešto drugo nisam ni mislio.

— Dobro, u redu — Margaret je uzela još jednu cigaretu koju joj je Svenson munjevito pripalio. — A kako si zamislio da ih pronađeš? Da nećeš možda krenuti gradom i uzvikivati da tražiš ljude koji su napali Vinkelmanov specijalni voz i da želiš sa njima da obaviš mali poslić kako bi posle mogao da pobegneš sa njegovom ženom?

— Ne misliš valjda ozbiljno da sam toliko glup? — odvratio je on kiselo se osmehnuvši. — A ako je sve ovo trebalo da bude šala onda ti mogu reći da je ne smatram baš umesnom.

— Možda nije umesna, ali je opravdana — prosiktala je ona. — Jer kako ćeš im ući u trag?

— Da si mi dozvolila da ti do kraja iznesem svoj plan, do ovih nesporazuma ne bi došlo — rekao je Svenson. — Naime, za vreme napada na voz sam promolio nos kroz prozor što je bilo dovoljno da mi se u sećanje ureže lik njihovog predvodnika.

— To ti zaista nije loše — odgovorila je ona klimnuvši glavom. — Međutim, to znači da ćeš morati da pročešljaš ceo grad u potrazi za tim čovekom.

— Ako znam šta ću za to dobiti onda mi nikakvi napori ne mogu biti teški — rekao je on strasno je zagrlivši.

— Onda mi reci kako tu svoju nagradu zamišljaš — prošaputala je ona sa zavodničkim osmehom na licu.

— Hoću tebe — odgovorio je Švedanin. — Tebe i hrpu dolara. A i jedno i drugo ću dobiti od tvog dragog muža nakon čega ćemo ti i ja negde započeti nov život.

Stopivši svoje usne sa njegovim ona ga je strastveno poljubila da bi ga zatim pogledala u oči i rekla:

— Neka to bude negde gde sunce uvek sija. Možda južna Kalifornija? Dragi, ukoliko ti ovo pođe za rukom znaj da sam tvoja.

VIII

Ingmar Svenson se osećao kao na sedmom nebu dok je užurbanim korakom grabio prema glavnoj ulici Grilija.

Zaista, sve ovo je bilo kao san. Prošle su evo već dve go-

dine otkako su on i Margaret krišom bili zajedno. Moguće čak da bi se to moglo nazvati ljubavlju. Ali još više od toga vezivala ih je činjenica da su oboje bili istog kova i da su naprosto osjećali kako onaj drugi diše.

Sada su se prvi put nalazili pred mogućnošću da se napokon odvoje od Vinkelmana koji je prećutno trpeo Svensonovu vezu sa svojom ženom, ali ga je zato na svakom koraku ponižavao. I ne samo to, već su se isto tako ponašali i svi ostali koji su znali za prirodu njegovih odnosa sa Margaret Vinkelman. Tako je jednom prilikom iza svojih leđa čuo govorkanje fabrikantove posluge koja ga je podrugljivo nazivala „dozvoljenim ljubavnikom“. A to je na žalost i odgovaralo istini.

Međutim, kada bi se moćni Bernard Dž. Vinkelman prepustio svim mogućim čarima života tada je to bilo nešto sasvim drugo. I sve zahvaljujući tome što je bio dovoljno bogat i uticajan da je sve to sebi mogao da dozvoli.

Popravivši svoj sako Svenson se prateći budnim pogledom svakog prolaznika kretao ka središtu Grilija. Već na prvi pogled mu je bilo jasno da je Grili gradić pred kojim je stajala budućnos i to pre svega zahvaljujući činjenici šta se nalazilo na razkrsnici dve najveće pruge u ovim krajevima. Već u neposrednoj blizini stanice naišao je na poveći hotel u čijem se prizemlju nalazio salun iz kog je dopiralo mnoštvo najrazličitijih glasova. Svenson u njega međutim nije navraćao pošto je smatrao da banditi ipak neće biti tako drski i neoprezni da se smeste na samo pedesetak jardi od Vinkelmanovog voza.

Svenson nije računao na mogućnost da bi oni pre mraka mogli bilo šta da preduzmu.

Nastavivši svoj put Vinkelmanov sekretar je krajičkom oka primetio da su ga gotovo svi prolaznici znatiželjno posmatrali. Visokog Švedanina to međutim uopšte nije čudilo. U Minesoti gde je bilo mnoštvo njegovih zemljaka njegova plava, gotovo bela kosa nije bila neuobičajena pojava. Ali je zato ovde u kraju gde su živeli pretežno tamnoputi i tamnokosi ljudi njegova kosa a uz to još i njegovo preplanulo lice izazivalo pažnju prolaznika.

Svenson je bio čovek koji je bio uveren da u životu može sve da postigne. Žene je uvek magično privlačio te je stoga i ovde u Griliju bilo dovoljno da samo zapucketa prstima pa da doživi prolaznu avanturu.

Ta pomisao ga je sve više privlačila naročito zato što bi na taj način eventualno mogao jednim udarcem da ubije dve muve.

Umesto da se u svakom salunu naliva pivom i viskiem pokušavajući da banditima uđe u trag Svenson je rešio da iskoristi prvu priliku koja mu se pruži i da to vreme provede udaleko prijatnijem društvu.

Prilika za to mu se pružila i pre nego što je očekivao. Ispod nastrešnice glavne gradske trgovine stajale su tri elegantno odevene dame koje su prekinule svoj razgovor čim su ga ugledale.

Ne oklevajući ni časa Svenson im je prišao sa osmehom na licu i blago se naklonio.

— Oprostite — rekao je on učtivo. — Upravo sam stigao u grad i u potrazi sam za prikladnim hotelom. A moja dosadašnja iskustva mi kazuju da bi dame kao što ste vi u tome mogle da mi pomognu.

Polaskane ovim njegovim rečima one se tiho nasmejaše da bi ga odmah zatim sve tri malo bolje pogledale.

— Mora da ste proputovali mnoge krajeve — rekla je jedna od njih koja je u ruci držala korpu prepunu najrazličitijih stvari. — To zaključujem po oceni koju ste maločas izrekli, a koja u potpunosti odgovara istini.

— Hvala vam na biranim rečima, madam — odvratio je Svenson. — Jeste da sam ja navikao da damama poput vas pravim komplimente ali moram priznati da mi je ovo što sam čuo zaista prijalo.

Svenson se izazovno zagledao u ženu čije je ljupko lice bilo uokvireno ravnom smeđom kosom. Bila je vitka i jedva za pola glave niža od njega. Sudeći po načinu kako je govorila mora da je posedovala određen stepen obrazovanja, pomislio je on. Sve je govorilo u prilog tome da bi se zaista vredelo upustiti u avanturu sa ovom ženom, a naročito u slučaju da se njegov boravak u Griliju oduži.

— Mislim da bi muškarac i žena bar u ovome mogli da budu ravnopravni — promrmljala je ona dok je svetlucaje njenih tamnih očiju jasno govorilo da su i njena razmišljanja išla u sličnom pravcu. — Bilo kako bilo, mislim da bih lako mogla da vas uputim na pravu adresu.

Prostale dve dame se oprostile klimnuvši glavom u znak pozdrava.

— Ništa drugo nisam ni očekivao — nastavio je Svenson sladunjavim glasom. — Čim sam vas ugledao znao sam da ćete mi pomoći.

— Kao što slučaj to često hoće naišli ste na osobu koja poseduje mali pension. Sigurno ništa uzbudljivo za svetskog čoveka kao što ste vi ali je to ipak pristojan i čist smeštaj. Međutim, ako tražite hotel koji će vam pružiti svaki mogući luksuz tada ste kod mene na...

— Ali ne — prekide je Svenson odmahnuvši rukom. — Domaća atmosfera, osećaj da se za tebe brine tako divna osoba kao što ste vi, jelo skuvano sa ljubavlju — sve su to stvari koje nijedan hotel nije u stanju da pruži.

Glasno se nasmejavši ona je dozvolila da joj Svenson ponese korpu. Nakon što su prešli glavnu ulicu skrenuli su u jednu od sporednih u kojoj je bilo mnoštvo malih uredno okrećenih kućica. Uz put su ih pratili zavirljivi pogledi mnogobrojnih stanovnika Grilija.

Na putu do pansiona je Svenson saznao sve ono što ga je zanimalo i što je trebalo da zna da bi nesmetano mogao da se prepusti čarima jedne ovakve prolazne avanture. Žena se zvala Ester Bel i bila je udovica. Njen muž koji je posedovao mali ranč u blizini Grilija je ubijen prilikom jedne od bezbroj puc-

njava u gradu. Nakon njegove smrti Ester Bel je prodala ranč i uz pomoć tog novca otvorila svoj mali pansion. Po Svensonovoj proceni mogla je da ima najviše tridesetak godina.

Pomisao na ono što ga je u njenom zagričaju očekivalo naterala ga je čak da zaboravi i na razloge zbog kojih se uputio u grad.

Uostalom, momci koje tražim će se najverovatnije pojaviti tek kada u Griliju počne pravi noćni život, pomislio je on pokušavajući pred samim sobom da pronađe opravdanje što je potisnuo mogućnost da napravi posao svog života.

Svenson nije međutim mogao ni da sanja koliko se u toj svojoj proceni prevario.

— Dozvolite da vas najpre pozovem na šoljicu čaja — rekla je Ester Bel dok je otvarala vrata svog malog pansiona. — Znete, retko mi se događa da sretnem čoveka poput vas, čoveka koji je proputovao pola sveta. Iskreno rečeno već sada čeznem da sa vama o mnogim stvarima porazgovaram.

Ubrzo nakon što im je kućna pomoćnica servirala čaj u malom, ali prijatnom salonu Svenson je došao do zaključka da razgovor nije bio jedina stvar za kojom je Ester Bel čeznula.

— Svideo si mi se već na prvi pogled — rekla je ona u trenutku kada se bez trunke odeće na sebi našla u njegovom zagričaju.

Ležali su na kauču pored prozora na koji je Ester maločas na brzinu bila navukla debele plišane zavese. Njeno telo je bilo izuzetno privlačno i Svenson je sa uživanjem istraživao svaki njegov deo.

A onda je odjednom nalik udaru groma odnekud odjeknuo tresak koji ih je naprosto paralisao.

Srce mu je toliko snažno zakucalo da je Svenson pomislio da će iskočiti iz grudi. Trebalo je da prođe nekoliko sekundi dugih kao večnost pre nego što je shvatio da je to neko spolja razvalio vrata i da su ona uz zaglušujući tresak pala u prostoriju u kojoj su se nalazili.

Odmah zatim do njegovih ušiju je dopro prodoran ženski krik koji je ubrzo prešao u tiho krkljanje.

Okrenuvši se munjevito na kauču, Svensonu se sledila krv u žilama. Njegovo odelo, a samim tim i njegov džepni „kolt“ su ležali na podu van dohvata ruke.

U sobu uleteše dvojica momaka. Jedan od njih je u svom zagričaju držao kućnu pomoćnicu dok je drugog Svenson odmah prepoznao. Bio je to predvodnik bande koja je napala Vinkelmanov voz.

Ester Bel je otvorila usta u nameri da počne da doziva u pomoć ali ju je u tome sprečio ridobradi plećati revolveraš koji je tiho prosiktao:

— Da sam na tvom mestu ja to ne bih radio, leđi. Uostalom ako budeš mirna i poslušna neće ti faliti ni dlaka sa glave.

— Nas zanima jedino tvoj preplanuli Kazanova — dodao je drugi revolveraš.

Svenson se polako podiže iz kreveta.

— E, a sada ćemo vas dve lepotice ostaviti ovde same — rekao je Barnel uperivši revolver najpre u Ester Bel a onda i u njenu kućnu pomoćnicu. — I da niste nikome ni reč rekly o onome šta se ovde dogodilo. U protivnom bi lako moglo da se desi da se još jednom sretnemo a tada vam se loše piše. Jesmo li se razumeli?

Ester Bel poče preplašeno da klima glavom.

— A ti počni već jednom da se oblačiš — dreknuo je Barnel obraćajući se Vinkelmanovom sekretaru.

IX

Svenson je uspeo ponovo da vlada sobom tek kada su se ulicom uputili prema štali na severnom kraju grada.

Pa ovo je da čovek ne poveruje, govorio je Svenson u sebi dok su se njih trojica poput starih dobrih znanaca kretali glavnom ulicom Grillija. Te protuve su dakle bile naumile isto što i on. Jedino što su bili brži i spretniji od njega.

Osim štale za iznajmljivanje konja njen vlasnik je držao još i malu neuglednu krčmu koja se sastojala od dve zadimljene prostorije. U prvoj u koju se nije ulazilo sa ulice već kroz štalu nalazilo se nekoliko već izlizanih stolova i stolica dok je druga zahvaljujući starinskom nameštaju delovala toplije i prijatnije.

Okupljeni oko masivnog drvenog stola u njoj su se nalazili članovi bande, ričobradog Rifa Barnela. To što ih njihov dolazak nije baš mnogo uzbudio govorilo je Svensonu da se radi o momcima koje je krasila slepa poslušnost i koji nisu bili u stanju da razmišljaju vlastitom glavom. Bili su to dakle ljudi sa kojima se lako moglo manipulirati za razliku od njihovog vođe i njegovog zamenika koji su odavali utisak vraški prepredenih momaka. Svenson je znao da će morati da smisli dobru priču ukoliko je želeo da se nagodi sa njima, odnosno da iz zajedničkog posla sa njima izađe kao jedini pobednik.

Barnel mu glavom dade znak da sedne u stolicu pokraj prozora.

Svenson ga je bez ikakvog pogovora poslušao ne želeći nepotrebno da ih razdražuje.

Nakon što je Barnel poslao jednog od svojih ljudi da mu donese kriglu hladnog piva on i Stouks su privukli stolice i seli pored Svensona.

— Pre nego što počnemo da razgovaramo hteo bih nešto da vam kažem — rekao je Svenson tiho se nakašljavši.

Barnel i Stouks su se samo pogledali i tiho nasmejali. Obojica su zatim halapljivim gutljajima do dna iskapili čaše

sveže natočenog piva koje je pred njih stavio momak surovog izraza lica. Nakon što je dlanom obrisao penu sa brade Barnel je zapalio cigaru i rekao:

— Da nećeš možda da nam pripretiš da ćeš se kasnije žaliti gradskom šerifu? Pa i da to uradiš, neće ti mnogo koristiti.

— Rif je potpuno u pravu. Na kraju krajeva nije nikakav zločin što smo te izvukli iz zagrljaja one leđi — dodao je Stouks glasno se nacerivši. — Uostalom mi smo hteli jedino sa tobom malo da porazgovaramo.

— Ne, nisam imao nameru bilo kome da se žalim — odvratio je Svenson odmahnuvši glavom.

— Eto vidiš! — uzviknuo je Barnel. — Pa ti izgleda već od samog početka znaš kako stvari stoje. Ukoliko i dalje budemo ovako dobro sarađivali tada ćemo sve brzo i na obostrano zadovoljstvo obaviti.

— Ipak mi se čini da me niste dobro razumeli — promrmljao je Svenson. — Do zajedničkog cilja možemo da dođemo jedino kao ravnopravni poslovni partneri i nikako drugačije.

Barnel i Stouks prasnuše u gromoglasan smeh.

— Pa ovo je neverovatno! — dreknuo je Barnel. — Sve mi se čini da smo naišli na šaljivdžiju kakvog do sada još nismo sreli.

— A meni se čini da ste se u jednoj stvari grdno prevarili — rekao je Švedanin nakon što su se Barnel i Stouks koliko-toliko smirili.

— Šta ti se to mta po glavi? — upitao je Barnel koji se odjednom uozbiljio i čije je bradato lice poprimilo preteći izraz.

— Za mene je čitava stvar više nego jasna — odgovorio je Vinkelmanov sekretar. — Sigurno ste mislili da ćete ukoliko se mene dočepate uspeti da prišrafite Vinkelmmana i da na taj način dođete do onih stvarčica koje vas toliko zanimaju.

— Znači li to da se mitraljezi nalaze u vozu? — upitao je Barnel širom iskolačenih očiju.

Svenson ravnodušno klimnu glavom.

— Jesu, ali to nije ono najbitnije. Naime, bez konstrukcionih planova oni vašim nalogodavcima ništa ne vrede. A do njih možete da dođete jedino preko Vinkelmmana koji u glavi drži kombinaciju brojeva koja otvara sef. Mislim da vam je sada jasno da ste se grdno prevarili. Reći ću vam još nešto u šta možda nećete verovati... Ja sam napustio Vinkelmanov voz u nameri da vas potražim i da vam ponudim za obe strane unosan posao. Pre nego što mi bilo šta odgovorite nemojte smetnuti sa uma da bi Vinkelman pukao od smeha kada biste se pojavili sa mnom kao taocem. Pa on bi bio presrećan ukoliko bi me se već jednom rešio. Zar vam vaše gazde nisu ništa o tome rekly?

Barnel i Stouks se začuđeno pogledaše.

— Dobro, pretpostavimo da je sve ovo tačno i da si zaista hteo da nam predložiš zajednički posao. Međutim, sada bismo voleli da čujemo razloge zbog kojih je to tako a i da vidimo kako si sve to zamislio.

Svestan da je prvu rundu dobio, Svenson se zavalio u stolici i sa osmehom na licu rekao.

— Moj glavni razlog bi vašim gazdama u stvari trebalo da bude poznat. Naime, Margaret Vinkelman i ja već duže vreme tragamo za mogućnošću da ga se oslobodimo. A sada nam se za to pružila više nego dobra prilika. Jedino što nas dvoje zanima je njena sloboda i nešto malo novaca da bismo negde mogli da počnemo nov život.

— Velika ljubav, ha? — procedio je Barnel bezobrazno se nacerivši. — Ali to su stvari koje se nas ne tiču. Dakle, da čujemo dalje.

— Jedino uz moju pomoć možete da obavite ono za šta ste plaćeni — nastavio je plavokosi Švedanin. — Jedino vam ja mogu reći kako da se domognete ona dva prototipa i njihovih konstrukcionih planova.

— Ali ako je tako zašto onda čitavu stvar nisi sam obavio? — upitao je Stouks sumnjičavim glasom.

— Isto to ili bar slično pitanje mogao bih i ja vama da postavim — odgovorio je mirno Svenson. — Svoj mitraljez „jedan-sedam” Vinkelman nije izumeo tek juče. Zbog čega ga se onda vaši nalogodavci nisu ranije dočepali?

Barnel počeo nervozno da gricka usnu.

— Zato što mi je za to nedostajala prava prilika — odgovorio je Svenson na svoje vlastito pitanje. — A isti slučaj je bio i sa mnom i sa Margaret. U Pittsburgu za tako nešto nismo imali nikakvih izgleda pošto je obezbeđenje bilo gotovo perfektno i niko nije mogao da priđe Vinkelmanu, a pogotovu ne planovima za izradu njegovog najnovijeg oružja. A onda je odjednom sebi utuvio u glavu da pođe za Frisko čime je načinio ogromnu grešku i to prvu otkako ga poznajem. Vaš napad na voz mi je otvorio oči naročito što sam znao da ću vas pronaći u Griliju. Ubeđen sam da jedino zajedničkim snagama možemo da stignemo do cilja. Ja sam to ne bih mogao da izvesti već samim tim što prezirem nasilje, a vama nedostaju informacije koje su za jedan ovakav poduhvat preko potrebne.

Rif Barnel je zamišljeno klimnuo glavom.

— U redu. Ali pre nego što uđemo u zajednički posao postoje još neke stvari koje treba da raščistimo. Kao prvo koliki udeo tražiš od nas?

— Od vas ništa — odgovorio je Svenson. — O tome ćemo morati da pregovaramo sa onima koji su vas poslali.

Skočivši sa stolice kao gromom ošnut Barnel je uzviknuo:

— Ti mora da si potpuno poludeo! Nemoj samo da uobražavaš da ćeš ovde voditi glavnu reč.

— To mi nije bilo ni na kraj pameti. Ali pošto si me ma-

ločas sa pravom upitao zašto čitavu stvar već odavno nisam sam obavio reći ću ti sledeće... Da sam za to imao priliku ne bih imao nikakvih problema da Vinkelmanov „jedañ-se-dam” prodam onome od koga dobijam najbolju ponudu. U celoj državi postoje samo tri preduzeća koja bi bila u stanju da počnu sa proizvodnjom Vinkelmanovog najnovijeg izuma. Dakele bilo bi dovoljno da ih posetim i da čujem šta će mi ponuditi. A to opet znači da bismo to i sada mogli da uradimo i da na taj način i za vas još više izvučemo. Naravno jedino pod uslovom — da se i vi slažete.

— Ovaj i nije tako naivan kao što smo mislili — procedio je Stouks lupivši Barnela laktom u rebra. — Pazi da nas ne nasamari, Rife.

— Ako tako nešto samo pokuša veruj mi da će se loše provesti. Uostalom jesi li ikada video da je neko sa mnom tako nešto učinio?

— Uvek postoji prvi put, Rife — odvratio je Merkuri Stouks.

Rif Barnel se zatim ponovo okrenuo Svensonu i rekao:

— U redu, slažem se. Ako stvarno misliš da možeš i za nas nešto da izvučeš onda izvoli i pregovaraj. Jedini uslov koji postavljam je da budem prisutan prilikom svakog od razgovora koje budeš vodio.

— Pa to se podrazumeva — odvratio je Svenson nastojeći da deluje što uverljivije. — Postoji li još nešto što bi trebalo da raščistimo?

— Da, tu je još onaj momak koji je osujetio naš napad na Vinkelmanov voz.

— Šejn...

— Ama, potpuno mi je svejedno kako se taj prokleti pasji sin zove. Jedino ne bih želeo da još jednom imamo problema sa njim.

Svenson slegnu ramenima.

— Pre bih rekao da bi taj problem mogao da postane još veći — promrmljao je on. — Vinkelman ga je naime ovlastio da u njegovo ime unajmi još desetoricu revolveraša koji će kao naoružana pratnja biti u vozu sve do Friska.

Barnel ljutito opsova.

— Prokletstvo! — prosiktao je Stouks. — Ipak nije trebalo da dolazimo u Grili već...

— Trebalo, trebalo... — prekinuo ga je Barnel. — Zar ćemo se sakriti u mišiju rupu pred desetoricom ko zna kakvih momaka?

— Pred njima možda ne, ali zato pred divljim čovekom, zar ne? — rekao je Stouks suludo se nacerivši.

Na trenutak je izgledalo kao da će Barnel skočiti na nje — ga no onda je ipak uspeo nekako da se savlada i da se zamišljeno zavalj u fotelju u kojoj je sedeo.

Vlasnici saluna u Griliju su polazili od toga da neće uspeti da izbegnu da im Stoketova družina u večernjim satima odvuče najveći broj gostiju te su stoga svoj program počinjali već u rano posle podne.

Salun u kom je Šejn uživao u čašici dobrog viskija zvao se „Divlja ruža” i bio je ispunjen već gotovo do poslednjeg mesta. Oslonjen o šank Šejn je bio jedan od retkih koje nije zanimao program koji se odvijao na maloj bini i na kojoj su trenutno uz zvuke klavira igrale tri dugonoge devojkice. Odjednom se pored njega stvorila jedna od našminkanih lepotica čiji je zadatak bio da prave društvo gostima i da ih na sve moguće načine podstiču da ostave što više zelenih novčanica.

— Bože, kako si samo visok! — promrmrljala je ona sa neskrivenim divljenjem. — Kada bi mogao da narasteš još koji inč sigurno bi dostigao mister Stoketovog divljeg čoveka.

A onda se Šejn iznenada setio njegovog imena.

„Džozef Klirvoter. Tako se zvao crnoputi džin kojeg je Stoket predstavljao kao ozloglašnog Zamba. Klirvoter je bio sve drugo samo ne siroče koje je u potrazi za svojim precima stiglo iz dalekog Konga. I Stoket se svojevremeno drugačije zvao, ali njegovog pravog imena Šejn i dalje nije mogao da se seti.

Nakon što je devojkici platio piće Šejn ju je blago lupio po stražnjici i rekao da bi hteo da ga ostavi samog. Kao devojkica koja se dugo bavila ovim poslom ona se odmah povukla pošto je bila u stanju da na licu svakog čoveka odmah pročita da li je ili nije raspoložen da se prepusti njenim čarima.

Ono što je Šejn na osnovu dokumenata kojima je raspolagala Sedma brigada znao o Stoketu i Klirvoteru bilo je da nikada nisu bili prevaranti velikog kalibra ali da su ipak ušli u policijske anale. I to zbog toga što su u nekom gradiću na Misisipiju pokušali da nateraju vlasnika banke da im usred noći otključa vrata trezora. Bankareva žena je tom prilikom više dobrovoljno nego pod prinudom bila sa Klirvoterom. Međutim, zamisao da je iskoriste kao taoca nije im uspela pošto je vlasnik banke u tom slučaju video priliku za sebe da se na lak i bezbolan način reši svoje žene.

Čuvari zakona su kasnije strpali Stoketa i Klirvotera iza rešetaka a ubrzo zatim su osuđeni na relativno blagu kaznu zatvora i na zabranu nastupa u celoj Luizijani.

Dok su devojkice na bini sve više podgrejavale atmosferu Šejn je mirno uživao u viskiju i izvršnim cigarama kojima ga je snabdevao Bernard Vinkelman.

Pogledavši u ogledalo koje se nalazilo iznad njegove glave Šejn je iznenada na vratima saluna ugledao niemu dobro poznati lik Inemara Svensona.

Zahvaljujući svojoj visini plavokosom Švedaninu nije bilo teško da primeti Šejna i da počne da se probija prema njemu.

Ne pokazujući ničim da je iznenađen što ga vidi u gradu Šejn ga je dočekao sa čašom u ruci.

— Svugde sam vas tražio — rekao je Svenson sav zadahan.

— Ako je tako onda zaista možete da budete srećni.

— A zašto?

— Pa zato što ste me pronašli — odgovorio je Šejn i potapšao ga po ramenu. — Hoćete li da mi se pridružite?

Izgovorivši ove reči Šejn se ponovo okrenuo u nameri da i Svensonu poruči piće ali ga je on energično uhvatio za ruku i rekao:

— Ostavite se sada toga! Bolje bi bilo da mi pomognete pošto nam se iznenada ukazala jedinstvena prilika da rešimo sve naše probleme.

— Takve prilike su zaista retke. Dakle, da čujem.

— Radi se o tome da možemo da uhvatimo one protuve koje su napale voz. Sasvim slučajno sam video njihovog predvođnika kojeg sam prepoznao po njegovoj izlizanoj kožnoj jakni. Uspelo mi je... — ovde se Svenson skoro zagrenuo od uzbuđenja da bi zatim duboko uzdahnuo i nastavio: — ... da ih pratim i da saznam gde se sada nalaze.

Šejn se sumnjičavo zagledao u Svensona svestan da ovde nešto nije u redu. Postojalo je više mogućnosti da tu svoju sumnju i potvrdi a najjednostavnija je bila ona da naizgled prihvati njegovu igru.

— Zaista interesantno — rekao je on pretvarajući se da je iznenađen onim što je čuo. — Ceo dan tumaram gradom pokušavajući da ih pronađem a onda to vama pođe za rukom. Izgleda da vi za takve stvari ipak imate bolji njuh od mene.

— Glupost! — odvratio je Švedanin odmahnuvši glavom. — To što sam ih pronašao je najobičnija slučajnost.

— Bilo kako bilo mislim da ćemo morati nešto da preduzmemo. Mislim ipak da ne bi trebalo odmah da pozovemo momke koje smo danas unajmili već da najpre nas dvojica odemo i da izvidimo čitavu situaciju.

Svenson je naravno odmah prihvatio ovaj njegov predlog predloživši da mu lično pokaže mesto na kom su se razbojnici krili.

Dok su napuštali salun Šejn se pitao kakvu to igru Svenson igra. Ili je svoju ulogu namerno ovako loše igrao ili mu je pamet nečim bila pomućena tako da nije ni bio svestan koliko je cela ova priča previdna.

Zamka koju mu je Svenson postavio bila je međutim, daleko perfidnija nego što je Šejn u prvi mah pretpostavljao.

Razbojnici su ih dočekali već kod prvog ugla. Bilo ih je ukupno četvorica i do te mere su ga munjevito opkolili da Šejn nije uspeo ništa da učini. Sve se odvijalo tako da je nekome sa strane moglo da izgleda kao da su se na ulici sreli stari znanci. Trojica revolveraša su ga naizgled prijateljski tapšali po ramenu dok mu je četvrti na rebra prislonio sečivo ogromnog lovačkog noža.

— Ako ne budeš slušao šta ti se govori, rasporiću te — prosiktao je on. — A onda ćemo te sa obe strane uhvatiti pod mišku i niko neće primetiti šta se dogodilo. Jesmo li se razumeli?

— Svakako — odgovorio je Šejn ledenim glasom.

Kada se osvrnuo i kada je krajičkom oka ugledao Svensona, Šejnu je sve bilo jasno. Plavokosi Švedanin je sav unezveren koračao nekoliko koraka iza njih i na njega niko od revolveraša nije motrio. Ubrzo zatim su sporednim ulicama stigli do štale za iznajmljivanje konja do koje je Svenson navodno pratio ridobradog predvodnika ovih protuva. Vinkelmanov sekretar je i dalje na sve načine pokušavao da izbegne Šejnov pogled. Agentu Sedme brigade to međutim, nije ni najmanje smetalo pošto Svenson za njega ionako više nije bio interesantan. I to zbog toga što on očigledno nije držao konce u svojim rukama iako je možda u to verovao.

U štali su ga grubo ugurali u malu prostoriju koja je bila prepuna svakakvih alatki. Odmah zatim mu je jedan od revolveraša, pod nos poturio cev njegove vlastite pucaljke.

Momak koji ga je držao na nišanu imao je široko lice prepuno ožiljaka dok su njegove sitne oči podmuklo svetlucale. Ostala trojica su stajali napolju pored širom otvorenih vrata. Šejn je odjednom začuo korake koji su se užurbanom udaljavali što je po njegovom mišljenju moglo jedino da znači da je neko od njih, a možda i lično Svenson otišao po ridobradog u karakterističnoj kožnoj jakni.

— Da se nisi mrdnuo, jer ću ti inače, prosvirati lobanju — procedio je revolveraš.

Klimnuvši glavom Šejn se ledima oslonio o uredno složenu hrpu praznih jutanih vreća.

Do ušiju su mu dopirali samo delovi razgovora koje su ona trojica napolju vodili. Međutim, i to mu je bilo dovoljno da sazna da se njihov predvodnik zvao Rif Barnel a da je njegov zamenik bio Merkuri Stouks. Bila su to imena koja mu ništa nisu govorila. To ga ni najmanje nije čudilo pošto je kod ovakvih poslova uvek bila praksa da se koriste isključivo oni ljudi koji do tada još nikada nisu dolazali u sukob sa zakonom.

Ponovo se začuše koraci. Revolveraš koji je motrio na Šejna se pomerio korak ustranu da bi propustio Rifa Barnela. Odmerivši ga od glave do pete Barnel je ledenim glasom procedio.

— Zato što si još uvek u životu možeš da zahvališ jedino činjenici što smo u Griliju i što ničim ne želim da privučem pažnju na nas. Međutim, prvo što ću uraditi kada se ponovo nađemo negde u divljini biće da te upucam kao besnog psa.

— Zaista ne znam kako da ti se zahvalim — odvratio je Šejn mirnim glasom.

— Još jedan šaljivdžija, zar ne Merkuri? — nacerio je

Barnel okrenuvši se Stouksu koji je zajedno sa Svensonom stajao iza njegovih leđa.

Ne obazirući se na ove njegove reči Šejn je dodao:

— Sve mi se čini, Barnele, da praviš istu onu grešku koju čini najveći broj ljudi koji se nađu u tvom položaju.

— A o kakvoj se to grešci radi? — upitao je Barnel pomalo iznenađen što ga je Šejn oslovio imenom.

— O toj da nisi spreman da me odmah ukloniš — odvratio je pripadnik Sedme brigade. — A dokle god sam živ postoje izgledi da se odavde izvučem. I zato znaj da ćeš morati vraški dobro da motriš na mene ukoliko ne želiš da se ponovo sretnemo.

Barnel počeo glasno da se cerea.

— Sve mi se čini da ti neke stvari još uvek nisu jasne, Šejne. Ti i ja ćemo se sigurno još jednom sresti ali ćeš onda morati i sebi da priznaš da nisi uspeo da iskoristiš priliku o kojoj si maločas govorio.

Usmerivši pogled prema Svensonu Šejn je rekao:

— A vama bih Ingmare savetovao da dignete ruke od cele stvari. Kladim se da nećete uspeti da nasamarite Barnela i njegove ljude. Novac koji eventualno izvučete moraćete, hteli vi to ili ne, da delite sa njima.

— Zavežite već jednom! — prosiktao je Svenson zajapuvajući se od besa.

— Ti i nisi baš tako glup kao što izgledaš, Šejne — proceđio je Barnel nakon što je pokretom ruke dao znak Svensonu da ućuti. — Šteta, zaista šteta što nas dvojica ne možemo da sarađujemo.

— Pa sigurno, ja nisam Svenson.

— Baš zato sam i rekao ono maločas. Međutim, budi uveren da ipak nećeš uspeti da izazoveš nepoverenje između mene i Svensona naročito zato što je naš prijatelj iz daleke Švedske pristao da nam pruži poseban dokaz odanosti našim zajedničkim ciljevima. On će se naime pobrinuti da iz dobe plena eliminišemo cenjenu misis Vinkelman. A to je već nešto, zar ne, Šejne?

Pripadnik Sedme brigade nije ništa odgovorio već je samo pogledom punim prezira ošinuo plavokosog Švedanina.

XI

Dvojica šerifovih zamenika su se još uvek nalazili na staciji. Gradski šerif je izgleda bio zaboravio da pošalje drugu dvojicu, da ih smene, ali se oni ipak nisu usuđivali da na svoju ruk: napuste kolosek na kom se nalazila Vinkelmanova kompozicija. Po izrazu njihovih smrknutih lica Svenson je

jasno video da se ni najmanje nisu radovali što su morali da obavljaju ovaj zadatak.

Pruživši joj ruku kao pravi kavaljer Svenson je pomogao Vinkelmanovoj ženi da izađe iz voza. Odmah zatim joj je ponudio da ga uhvati ispod ruke nakon čega su se laganim korakom uputili prema izlazu iz stanice.

Na prednjoj platformi Vinkelmanovog salon-vagona ugledali su trojicu momaka koje je Šejn u gradu unajmio i koji su očigledno bili poranili te sada nisu znali šta će sa sobom. A Bernard Dž. Vinkelman, taj veliki i moćni proizvođač i trgovac oružjem nije bio u stanju da ih iskoristi. Da izmišlja nove tipove oružja, to je znao, ali zato nije imao predstavu kako da organizuje svoje lično obezbeđenje.

— Ovo je zaista predivan osećaj, Margaret — promrm-ljao je izveštačeno nežnim glasom Svenson. — Jesi li uopšte svesna da je ovo prvi put da se sasvim slobodno zajedno pojavljujemo u javnosti?

Sada kada ga je Rif Barnel naterao da sve svoje misli usredsredi jedino na ostvarenje njihovog zajedničkog cilja Svenson je svoju Margaret posmatrao sasvim drugim očima. Do juče je verovao da bi se jedino uz njenu pomoć mogao obogatiti no sada je shvatao da je to bila njegova najveća greška. Barnel je bio potpuno u pravu kada je govorio da čovek kao što je on treba do kraja da uživa u čarima života, da ostane prijemčiv za sve što je lepo i da koristi sve prilike koje mu se budu pružile. A takav način života se mogao postići jedino uz pomoć ogromne hrpe dolara koji su mu se već duže vreme nalazili pred nosom a da on toga uopšte nije bio svestan.

— Sada možemo da osetimo bar delić onoga što nas u životu očekuje — odvrtila je Margaret. — Ti i ja ćemo imati puno vremena jedno za drugo. Putovaćemo, uživaćemo u predivnoj klimi Kalifornije i...

— ... u svemu drugom u čemu smo i do sada uživali — dodao je on sa smeškom na licu.

Umesto odgovora ona je samo zatreptala očima i okrenula se da bi videla da ih kojim slučajem neko nije posmatrao. Njeno ponašanje kao i celokupna njena pojava, sa elegantnim crvenim kostimom i malim šeširom na glavi, nisu bili ni nalik onome kakva je bila u njegovom zagrljaju. Margaret Vinkelman se trenutno ni po čemu nije razlikovala od stotine žena koje su svakodnevno koračale ulicama provincijskog mesta kakvo je Grili.

Možda bi u toku godina i u svim drugim stvarima postala tako bezlična i dosadna, pomislio je Svenson dok su se približavali glavnoj ulici.

— Bernard Dž. je kroz prozor buljio za nama — prekinula je Margaret poduži tajac. — Da nije možda ljubomorani?

— Ti bi to izgleda volela, ha?

— Prostitutke izgleda ipak nisu prava zamena za iskrena

ljudska osećanja — odvrtila je ona izbegavajući direktan odgovor.

— Možda, ali je zato njihova prednost u tome što čovek u takvoj vezi ne mora ni da ih pokazuje.

— Bezobrazniče! — uzviknula je Margaret prigušenim glasom. Delovalo je to međutim, pre kao laskanje a ne kao izraz negodovanja.

A onda su ruku pod ruku stigli do gradskog trga na kom je Milton Stoket ponevo gromoglasno najavljuvao večerašnji nastup svoje družine.

Margaret je nesvesno jače stegnula Svensonovu ruku kada je na binu izašao crni džin.

— Pobogu, šta je ovo? — prošaputala je ona preneraženo iskolačivši oči.

— Možeš i izbliza da mu se diviš — rekao je Svenson.

— Šta si time hteo da kažeš?

— Pa, da bi mogla da ga imaš samo za sebe. Međutim, to zadovoljstvo nije nimalo jeftino.

Zambo je za to vreme na bini pokazivao svoje mišiće dok je Milton Stoket na sav glas uzvikivao kakve će sve životinje divlji čovek iz Konga večeras pobediti.

Margaret se pomalo začuđeno zagledala u Svensona.

— Da li ti to ozbiljno misliš, dragi? Da li zaista ne bi imao ništa protiv da pored tebe potražim još nekoga sa kojim bih provela noć?

— Ti i ja smo odrasli ljudi, zar ne, Margaret? — odgovorio je Svenson — Mislim da bismo na tu činjenicu morali odmah da se naviknemo i da jedno drugom dozvolimo male slobodice, pošto bi život u protivnom lako mogao da se pretvori u najobičnije mučenje.

— Iskreno rečeno, nisam ni sanjala da bi ti mogao da budeš toliko velikodušan.

— Možda je to zbog toga što smo prvi put uspeli da napustimo naš zlatni kavez. — Izgovorivši ove reči Svenson je prstom pokazao prema bini gde su Stoketovi pomoćnici upravo u tom trenutku publici prikazivali pumu koja se nalazila u malom metalnom kavezu.

Margaret Svenson je nekoliko sekundi zamišljeno posmatrala događaje na bini. Ogromni crni div je raširenih nogu stajao ispred kaveza i podrugljivo gledao životinju koja je kezila zube.

Zagledavši se krajičkom oka u Margaret, Svenson je primetio da su njene oči odjednom poprimile izraz koji mu je bio više nego dobro poznat i koji je značio da više ništa neće moći da je spreči da učini ono što je naumila.

Ipak se i dalje pretvarala kao da je neodlučna, odnosno da ne zna da li da prihvati ponudu svog ljubavnika. Svensonu je međutim, bilo jasno da je to njeno navodno kolebanje bilo samo vešto odglumljeno.

— Zaista ne znam šta da kažem — prošaputala je ona tihim i otegnutim glasom. — A šta ako to neko vidi...

Plavokosi Švedanin se samo osmehnuo i prijateljski je zagrlio.

— Budi sigurna da će svi biti izuzetno diskretni.

— Ali odakle ti sve to znaš? — upitala ga je ona sa neskrivenim čuđenjem.

— Kao muškarac znam mnoge stvari o kojima se inače ne govori — odgovorio je on sa dvosmislenim osmehom na licu. — Sve ću obaviti tako da niko ništa ne posumnja. Daj mi dve stotine dolara ako ih imaš kod sebe i sačekaj me ovde.

Klimnuvši glavom Margaret je otvorila svoju tašnicu i krišom odbrojala novac da bi ga odmah zatim vešto doturila Svensonu. Oči su joj naprosto gorele od požude za nečim što do tada još nikada nije doživela. Da bi je još više ohrabrio Svenson joj je kratko namignuo i polako krenuo prema prostoru iza bine.

Za ono što je naumio prilika je bila više nego povoljna. Stoket je upravo bio završio sa svojom najavom programa tako da je na miru mogao sa njim da pregovara.

Ingmar Svenson se kasnije vratio zaobilaznim putem do Margaret tako da niko nije mogao da primeti gde je i kojim poslom u stvari bio. I ne samo to već je najveći broj znatiželjnika već uveliko počeo da se razilazi pošto je ovo bila poslednja najava pred večerašnju predstavu.

— Sve je sređeno — rekao je on tiho. — Zambo te već čeka.

— Tiše! — promrmljala je Margaret glasom koji je treperio od uzbuđenja. — Šta ako nas neko čuje?

Svenson je osećao da jednostavno nije mogla da dočeka da se nađe u rukama one crne spodobe. Zbog toga joj je pružio ruku pretvarajući se kao da je nameravao da je povede u šetnju do samoga ruba grada.

Ingmar Svenson je i ovoga puta bio prisiljen da revidira svoje prvobitno mišljenje. On i Margaret jesu bili sličnog kova, ali posledice te činjenice su bile suprotne od onoga što je na početku mislio. Upravo te njihove zajedničke karakterne crte su počele da ih razdvajaju, a ne da ih još više zbližavaju.

Setajući ćutke jedno pored drugog zaobišli su gradski trg u velikom luku da bi se odmah zatim sporednim ulicama vratili do mesta na kom su bile smeštene kočije Stoketove družine. Kao što je i bilo dogovoreno nigde nije bilo ni žive duše.

Svenson joj je pokazao kočije u kojima je Zambo čekao.

— Imaš dva sata vremena — rekao je on tihim glasom. — Iskoristi vreme koje ti stoji na raspolaganju pošto si za to dobro platila.

— Budi bez brige — odvrtila je ona sa nekim životinjskim sjajem u očima. — Pa toliko bi bar trebalo da me poznaješ i da znaš da sam u tim stvarima nezasita.

— To je zaista tačno — promrmljao je Svenson pljesnuvši je blago po obloj stražnjici.

Dok je prilazila Zambovim kočijama Margaret Vinkelman se nijednom nije osvrnula. Svenson je sa čudnim osećajem olakšanja ćutke zurio za njom. Nešto duboko u njemu mu je govorilo da je ovim učinio jedan od najvažnijih koraka u svom životu koji će se od ovog trenutka iz osnova izmeniti.

Nakon što je Margaret nestala u unutrašnjosti Zambovih kočija Svenson se zaobilaznim putem uputio prema štali za iznajmljivanje konja u kojoj su se nalazili Rif Barnel i njegovi ljudi. Time što će ridobradog izvestiti o uspešnom ishodu svoje misije problem koji se zvao Margaret Vinkelman je bio rešen.

Kod čitavog plana Barnelu se najviše dopadalo to što će ujedno moći da izrešeta i tog prokletog crnju. A dok gradski šerif ne ustanovi da se ne radi o bezumnom delu prevarenog muža oni će već uveliko napustiti Grili.

XII

Sitne podmukle oči su neprekidno motrile na Šejna.

Pre nego što su se vratili u obližnju krčmu Barnel i njegovi ljudi su svezali Šejna i ostavili ga samog sa momkom čije je lice bilo prepuno dubokih ožiljaka.

Barnel mora da se pobrinuo da se u štali ne pojavi ni njen vlasnik niti pak neko ko je u njoj radio, pomislio je Šejn dok je i dalje stajao oslonjen o uredno složene prazne jutane vreće.

Ruke i noge su mu bile čvrsto svezane, ali su zato razbojnicij bar odustali od svoje prvobitne namere da mu još i strpaju maramu u usta. To su učinili iz dva razloga. Prvi je bio taj što je štala za iznajmljivanje konja bila prilično zabačena i što je ovuda retko ko prolazio a tu je je još bio i momak surovog izraza lica koji sigurno ne bi ni trepnuo da puca u Šejna ukoliko bi pokušao da više.

Šejn je namerno stajao uspravan kao sveća pošto bi u protivnom postao još nepokretljiviji i ne bi imao gotovo nikakvih izgleda da se odavde izvuče.

Mali plamen petrolejske lampe je osvetljavao prostoriju u kojoj nije bilo nijednog prozora.

Momak koji je motrio na Šejna je sedeo na prevrnutom sanduku tik pored ulaznih vrata. U krilu mu je ležao Šejnov „remington“. Desnica mu je ležala na njegovoj dršci dok je u drugoj ruci držao tanku cigaru i povremeno otpijao gutljaje piva koje su mu ostali neprekidno doturali.

Šejn je pažljivo motrio na svaki detalj koji ga je okruživao. Sliku koju je imao pred sobom je zatim razlagao u sićušan mozaik pokušavajući da pronade spasonosno rešenje.

Međutim, pošto mu to nikako nije polazilo za rukom Šejn je ponovo krenuo iz početka. Osim njega i momka sa izbraz-

danim licem u šupi nije bilo nikoga. Napolju, ispred ulaza u štalu stajala su još dvojica stražara čiji je zadatak bio da nikom nepozvanom ne dozvole da uđe unutra.

Revolveraš koji je čuvao Šejni nije imao mogućnost da direktno kontaktira sa njima. Ne samo što ih nije video već su bili toliko udaljeni da je jedino glasnim vikanjem mogao da ih dozove.

A onda je Šejnu iznenada sinula spasonosna ideja.

Nekoliko minuta je u mislima proučavao ceo plan korak po korak ne zaboravljajući da pri tome uračuna i dobro odmeri svaki mogući rizik. Na kraju je došao do zaključka da bi vredelo pokušati.

Zbog toga se glasno nakašljao kao neko ko se spremao nešto da kaže.

Revolveraš ga mrkc pogleda.

— Rešio sam da te napadnem — rekao je Šejn ledenim glasom.

— Šta?

— Rekao sam da ću te napasti, ali ti neću otkriti kada.

Momak je najpre počeo da žmirka kao da mu je nešto upalo u oko da bi odmah zatim prasnuo u gromoglasan smeh.

— Mnogo toga sam u životu video — rekao je on kroz smeh — ali ti si zaista najveća budala koju sam sreo. Ili si se možda toliko uplašio da više ne znaš šta govoriš.

— Možda je stvarno bolje da o tome više ne razmišljaš — procedio je Šejn odmahnuvši glavom. — Što god me manje ozbiljno budeš shvatao to će moji izgledi da se odavde izvučem biti veći.

Revolveraš je napre žustrim pokretom ugasio cigaretu a onda je samo još čvršće stisnuo dršku „remingtona”. Njegove sitne oči počele ljutito da se vaju.

— Polako počinješ da me nerviraš — prosiktao je on. — I ~~mo~~ ^{mo} ćeš odmah umuknuti ili ću ti ja začepiti tu tvoju prokletu gubicu. I kako si uopšte mislio to da izvedeš, ha?

Šejn samo odmahnu glavom.

— Stvarno je pametnije da o tome više ne razgovaramo. Čuću kao što si rekao tako da nema razloga da se uzbuđuješ, amigo.

Kac podivljala zver momak skoči sa drvenog sanduka.

— Znaš šta... — rekao je on pretećim glasom nakon što je zlosutni otvor revolverске cevi uperio u Šejnovu glavu. — Odlučio sam da čitavu stvar rešim na moj način. Tresnuću te po toj tvojoj proklesoj lobanji i time ću jednim udarcem ubiti dve muve. Ne samo što ćeš me ostaviti na miru nego ćeš još i u carstvu snova moći da sanjariš o tome kako ćeš me napasti.

Šejn je naizgled ravnodušno slegnuo ramenima.

Time je samo još više razdražio revolveraša tako da je on sa podrugljivim osmehom na licu krenuo prema njemu.

Šejn se i dalje pretvarao kao da ga se sve ovo ni najmanje

ne tiče. Međutim, negde duboko u sebi je registrovao svako titranje revolveraševih mišića.

Na dva koraka od Šejna momak je zastao i okrenuo „remington” šćepavši ga do te mere snažno za cev da su mu prsti naprosto pobeleli.

To ti je velika greška, amigo, promrmljao je Šejn u sebi. Ukoliko do kraja uspe da ostvari svoj plan onda je ovo možda bila i odlučujuća greška. Jer, time što je okrenuo revolver momak je samom sebi uskratio mogućnost da na vreme zapuca. Izgledi da sve prođe bez ijednog ispaljenog metka su postajali sve veći.

Svaki delić Šejnovog tela bio je maksimalno napet iako to ničim nije pokazivao.

Dozvolio je revolverašu da mu još malo priđe i da podigne ruku sa revolverom.

— Hajde ostavi se tih gluposti — promrmljao je Šejn. — Sve je ovo bila najobičnija...

A onda je Šejn usred rečenice, čučnuo i kao iz katapulte izbačen poleteo napred.

Barcelov revolveraš je ispustio prigušen krik uvidevši u šta ga je to Šejn uvukao. „Remington” se još uvek nije nalazio dovoljno visoko da bi njime mogao da udari Šejna. A opet nije mogao ni da puca pošto je bilo neizvodljivo da tako brzo okrene revolver.

Još dok je letео kroz vazduh Šejn je po izrazu njegovog preneraženog lica primetio da je naprosto bio paralisan. Ni u snu nije računao sa tim da bi neko čije su i noge i ruke svezane mogao da ga napadne.

Udarac u koji je Šejn uneo svu svoju snagu pogodio je Barcelovog gorilu ravno u bradu. Ne ispustivši više ni glasa on se nemoćno stropoštao na pod. Srećom po Šejna tu se našlo još dosta praznih vreća koje su prigušile tup udarac koji je ispunio prostoriju.

Sklupčan na podu Šejn je ipak sačekao još koji trenutak napregnuto osluškujući da ona dvojica napolju možda nisu nešto primetili. Konopci su mu se sve više usecali u ruke.

Jedino što je čuo bili su prigušeni glasovi dvojice stražara koji su o nečemu živo raspravljali. To što se međutim, i dalje niko nije pojavljivao bio je jasan pokazatelj da ništa sumnjivo nisu primetili.

Šejn je bio svestan da će imati samo nekoliko minuta vremena pre nego što revolveraš ponovo dođe svesti. Zato je munjevito otpuzio do njega i bez većih poteškoća mu zubima izvukao nož iz korica za pojasom. Glavni deo posla mu je međutim, tek predstojao.

Najpre je gurnuo dršku noža među potpetice svojih čizama da bi odmah zatim podigao noge i konopcima na rukama počeo da prelazi preko oštrice noža. Već nakon nekoliko

pokušaja uspeo je da oslobodi ruke, a onda je sve ostalo bilo lako.

Nakon što je presekao i konopce na nogama Šejn je razoružao onесвећеиог revolveraša i svezao mu ruke ostacima prerezanih konopaca. Na kraju je još zgužvao svoju maramu i gurnuo mu je u usta ne zaboravljajući da ga odvuče u najudaljeniji ugao šupe i da mu tamo priveže noge za jedan od potpornih stubova.

Svestan da nema više vremena za gubljenje Šejn je proverio da li je „remington” nabijen, a onda je nečujno otvorio vrata i izašao napolje u uski prolaz između boksova u kojima su bili smešteni konji. Štala se nalazila u polutami pošto je jedino kroz odškrinuta vrata dopiralo nešto malo svetlosti u njenu unutrašnjost.

Dvojica stražara su i dalje bili preokupirani svojom raspravom i nisu ni slutili šta im predstoji.

Nečujno, poput aveti, Šejn se stvorio pored jednog od njih tresnuvši ga drškom „remingtona” po glavi.

Gotovo istovremeno kada se revolveraš skljokao u prašinu njegov drugar je pokušao da se maši svoje pucaljke no u tome ga je sprečio Šejn koji mu je cev „remingtona” poturio pod nos i rekao:

— Ostali smo jedino još nas dvojica. I zato mi veruj na reč da nemam nikakvih razloga da se ustručavam da pucam.

Još dok je suvonjavi momak razmišljao šta da učini Šejn mu je prišao i razoružao ga. Odmah zatim je i njega jednim odmerenim udarcem po zatiljku poslao u carstvo snova. Nakon što ih je svezao i sklonio u jedan od praznih boksova Šejn je kroz sporedna vrata izašao napolje i ubrzo zatim stigao do zadnje strane zdanja u komu se se nalazili Barnel i ostali njegovi ljudi. Barnelov prodoran glas je odjekivao kroz širom otvoren prozor krčme. I ostali revolveraši se nisu ponašali ništa manje razuzdano očigledno uvereni da je njihov predvodnik potkupio svakoga ko bi na bilo koji način mogao da im poremeti planove.

Šejn se pognut prikradao prozoru sve dok nije bio dovoljno blizu da čuje o čemu su razgovarali.

— ... na budi onda srećan što ćeš se rešiti te nezasite žene — uzviknuo je Barnel nakon čega su svi zajedno prasnuli u gromoglasan smeh.

— A možda će se i odlučiti da ostane kod Zamba — dodao je Svenson dok se kao sumanut kikotao. — Nekako imam osećaj da jedno drugom odgovaraju. Ako ni zbog čega drugog, a ono zbog toga što su tako „divlji”.

U krčmi ponovo nastade opšte cerekanje.

— Daćemo im još nepunih pola sata — rekao je napokon Rif Barnel. — A onda ćemo se rešiti i problema broj dva!

— Broj dva? — upitao je Svenson ne shvatajući šta je Barnel time mislio. — A šta ili ko je bio problem broj jedan?

— Šejn:

Tiho se nacerivši Šejn se sklonio od prozora. Sada kada je znao ono što ga je zanimalo preostajalo mu je jedino da malo požuri i da ridozadog osujeti u rešavanju i jednog i drugog problema.

— Stokete, ili kako se već zovete — rekao je Šejn grubim glasom. — Ukoliko ne pristanete da uradite ono što od vas tražim neću se ustručavati da vam zbog one stvari na Misisi-piju i ne samo zbog nje natovarim šerifa na vrat. Čoveče, u pitanju nisu samo dva ljudska života već i mnoge druge stvari o kojima sada ne mogu da pričam. Zbog toga vam dajem samo još jedan minut za razmišljanje, a onda ću otići najpre do šerifa, pa i do izdavača ovdašnjeg lista. Kladim se da će odmah štampati specijalno izdanje ukoliko sazna da je Zambovo pravo ime Džozef Klirvoter i da ima mnogo toga na grbači.

Čak i u polutami koja ih je u kočijama okruživala Šejn je jasno mogao da vidi da je Stoket odjednom prebledeo.

— Ali... ali to je... — počeo je on nepovezano da govori. — Pa time ćete mi uništiti posao!

— I hoću ukoliko me u tome ne preduhitre one protuve — procedio je Šejn. — Zaista sam mislio da imate više mozga u glavi, Stokete. Šta ako Barnel i njegovi momci izrešetaju Margaret Vinkelman i vašeg Zambo-Džoa? Šta će onda biti sa vašim poslom? Maćnite glavom i dajte mi već jednom ključ od njegovih kočija.

Stoket međutim, odlučno odmahnu glavom.

— Mister, nemam nameru da stavljam vlastiti život na kocku. Moram priznati da sve ono što ste rekli ima smisla i da zvuči sasvim ubedljivo i razumno, ali to ipak ništa ne vredi. Zambo bi me golim rukama zadavio ukoliko bih vas poslušao. I možete biti sigurni da bi prethodno to isto učinio i sa vama.

Ne obazirući se na njegovo jadikovanje Šejn je izvukao svoj džepni sat i demonstrativno se zagledao u njegov brojčanik.

— U redu, samo nemojte posle reći da vas nisam upozorio. Već vidim pred sobom naslov ispisan masnim slovima „Čovek iz Konga potiče iz Nju Orleansa”. A možda će novinarima pasti nešto još bolje na pamet.

— Prekinite! — prostenjao je Stoket dok mu je glas blago podrhtavao. Odmah zatim je nervoznim pokretima otvorio mali pregradak na svom radnom stolu i iz njega izvukao ključ koji je visio na kožnom privesku. — Budite uvereni da ne

preuzimam nikakvu odgovornost za ono što će vam Zambo učiniti. Moguće da se Zambo rodio kao Džozef Klirvoter, ali se tokom dugog niza godina naprosto saživeo sa ulogom divljeg čoveka tako da je opasniji i podmukliji nego što to uopšte možete i da zamislite.

— To me ni najmanje ne čudi — odvratio je Šejn. — Ako čoveku svi najranije tokom deset sati dnevno nešto utuvljuju u glavu onda bi u stvari bilo neobično ako i sam u to ne bi poverovao.

Ostavljajući Stoketa samog sa svojim strahovanjima Šejn se između šatora i mnogobrojnih kočija uputio prema pokretnom ljubavnom gnezdu u kom je Zambo primao znatiželjne dame poput Margaret Vinkelman.

Uz put nije nikoga sreo što je po njegovom mišljenju moglo jedino da znači da su se svi marljivo pripremali za večerašnji nastup.

Šejn je usporio i skratio korake tek kada je ugledao kola crnputog diva. Oprezno je produžio dalje sve dok se nije našao pored stepenica koje su sa prednje strane vodile u unutrašnjost kola i gde srećom nije bilo prozora.

Zastao je na poslednjoj stepenici napregnuto osluškujući šta se unutra dešava. Zvuci koje je njegovo uho registrovalo bili su više nego nedvosmisleni. Znao je da nije fer da nekoga prekida u jednom ovakvom trenutku, ali je opravdanje nalazio u tome što im u stvari spašava život i što će mu oboje na kraju sigurno na tome biti zahvalni.

Sve je moralo munjevito da se odigra. Preduslov za to je bio da Zambo nije sa unutrašnje strane ostavljao ključ u bravi. Ukoliko to nije bio slučaj tada mu je preostajalo jedino još da razvali vrata a to bi sigurno celu stvar samo još više iskomplikovalo.

U trenutku kada je u kočijama Margaret Vinkelman počela još glasnije da stenje Šejn je oprezno gurnuo ključ u bravu. Sve je govorilo u prilog tome da će uspeti da ostvari svoj plan pošto za njega više nije bilo nikakve sumnje da bi Zambo i Margaret Vinkelman mogli da registruju šta se oko njih dešava.

Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja kada je primetio da sa druge strane brave nije bilo ključa.

Ne oklevajući više ni časa Šejn je munjevitim pokretom otvorio vrata i sa „remingtonom” u ruci uleteo unutra.

Prizor koji je zatekao u kočijama delovao je gotovo nestvarno. Prvo što je ugledao bio je ogroman krevet na kom je Margaret Vinkelman glasno stejala uvijajući se pri tome kao onaj piton sa kojim se Zambo iz večeri u veče borio.

Čudno je međutim bilo to što je Margaret Vinkelman bila sama na krevetu.

Šejn nije imao vremena ni da osvrne oko sebe, a već je nešto sa njegove desne strane poletelo prema njemu. Bilo je

to nešto nalik običnoj senki, ali senki koja mu je strahovitim udarcem izbila revolver iz ruke.

Kada je „remington“ u visokom luku odleteo na pod Margaret Vinkelman je zanemela. Pomalo iznenađena ona se pomerila do samog uzglavlja kreveta gde je naizgled nezainteresovano gledala šta se oko nje dešava.

Šejn je instinktivno uspeo da se sagne tako da je sledeći Zambov udarac samo prohujao pored njegove glave. Jedva da je i trepnuo, a Zambo je već ponovo poleteo prema njemu. Šejn je osećao strahovit bol u ruci koji je pretio da mu pomuti svest. Zajedno sa Zambom se već u sledećem trenutku našao na krevetu ali je na kraju ipak nekako uspeo da se izmigolji iz njegovog čeličnog zagrljaja.

Zambo počeo kao pomahnitao da urla dok je Šejn jurio prema vratima. Na zaprepašćenje takozvanog divljeg čoveka a i Margaret Vinkelman, Šejn ih je, umesto da istrči napolje zatvorio i rekao:

— Klirvoteru, ti si najobičnija budala i bićeš mi na kraju zahvalan što sam ovako upao.

Ne znajući šta sve ovo treba da znači Margaret Vinkelman je širom iskolačenih očiju zapanjeno gledala čas u Šejna čas u moćnog Zamba.

Zambo-Džozefovo iznenađenje je trajalo samo nekoliko sekundi, a onda je ponovo krenuo u napad.

Ovoga puta mu je Šejn dozvolio da mu se nesmetano primakne. Ali ga je zato zasuo pravom kišom levih i desnih krošea koji su na čas zaustavili podivljalog Klirvotera.

Ubrzo se međutim, ispostavilo da je Zambo zaista bio snažan poput najvećeg grizlija, a i da je posedovao određene borilačke kvalitete. Jedino što mu je nedostajalo bila je brzina.

I upravo tu činjenicu je Šejn koristio da bi svaki put iznova probijao njegov gard pazeći pri tome da sam primi što manje udaraca.

Margaret se za to vreme bila sklonila u najudaljeniji kutak Zambovih kočija pošto je u nekoliko navrata malo nedostajalo pa da i on i Šejn padnu na nju.

Zatim je Zambu ipak još jednom pošlo za rukom da dovede Šejna u gotovo bezizlaznu situaciju. U pravom smislu reči prikovan za zid Šejn je samo teškom mukom uspevao da izbegne Zambove pesnice koje su poput maljeva letela prema njegovoj glavi. Osećao je da ga već polako izdaje snaga, a i da više nije bio onako brz na nogama kao na samom početku njihovog međusobnog razračunavanja, ali je ipak nekako uspeo da u svoj poslednji očajnički napad unese svaki preostali atom snage.

U trenutku kada se spremao da Šejnu zada završni udarac lice Džoa Klirvotera se iskrivilo u životinjsku grimasu.

Šejn je međutim, upravo to i očekivao. Zato se munjevitog sagnuo tako da je Zambova pesnica uz strahovit tresak završila na drvenom zidu kočija. Istovremeno kada je Stoketov divlji čovek bolno jauknuo Šejn ga je tresnuo po bradi. Zateuravši se unazad Zambo je izgubio ravnotežu i u padu glavom udario o ivicu kreveta.

— Hajde, oblači se! — dreknuo je Šejn primetivši da se Zambo nalazio u dubokoj nesvesti.

Širom iskolačenih očiju Margaret Vinkelman ga je poslušala. Sva uspaničena počela je da se oblači brzim drhtavim pokretima. Šejn je pažljivo osluškivao šta se napolju dešava no na kraju je sa olakšanjem ustanovio da buka u Zambovim kočijama nije izazvala bilo čije podozrenje a i da od Barnela i njegovih ljudi još uvek nije bilo ni traga ni glasa.

Dok je Margaret Vinkelman na brzinu zakopčavala dugmad svog crvenog kostima Šejn ju je posmatrao sa potpuno ravnodušnim izrazom na licu. Što je nije ostavio na milost i nemilost Rifa Barnela i Merkurija Stouksa mogla je da zahvali jedino činjenici što nije znao kako bi na sve to reagovao Bernard Dž. Vinkelman. Možda bi ipak odigrao ulogu zabrinutog supruga ako bi mu Barnel predočio da se Margaret nalazi u njegovim rukama. A tada bi postojala opasnost da prototipovi Vinkelmanovog čudesnog oružja ipak stignu na pogrešnu adresu.

Zbog svega toga Šejn nije hteo bilo šta da rizikuje. Najpre je vratio „remington” u futrolu da bi odmah zatim oprezno provirio kroz vrata. Kada se uverio da je vazduh čist uhvatio je Margaret Vinkelman za ruku i zajedno sa njom nestao negde između mnogobrojnih šarenih šatri i udobnih kočija.

Bernard Dž. Vinkelman je izvadio mali svežanj ključeva iz džepa svog svilenog prsluka i njime otključao trostrukom bravom osiguran zidni trezor u salon-vagonu. Nakon toga se ponovo spustio u meku plišanu fotelju i umornim pokretom ruke dao znak Šejnu da iz njega izvadi jedan od dva otprilike tri jarde dugačka drvena sanduka.

Sanduk je bio težak kao da je od olova tako da je Šejn samo teškom mukom uspeo da ga spusti na Vinkelmanov radni sto.

— Odmotajte ga — rekao je Vinkelman nakon što je Šejn otvorio sanduk od poliranog mahagonija u kom se nalazio mitraljez „jedan-sedam” upakovan u zamašćen papir.

Dok se Šejn divio onome što je ugledao Vinkelman je zapalio debelu kubansku cigaru i ponosno se nasmešio.

Šejn je već na prvi pogled video da je mitraljez zaista pravo čudo tehnike. I pored svoje težine bio je izuzetno lak za rukovanje. Oslonac za rame je bio obložen mekom kožnom navlakom dok su mu nožice na samom vrhu duge cevi davale potrebnu stabilnost.

— Ne bih vam savetovao da ga u tom položaju upotrebite — promrmljao je Vinkelman ugledavši da ga je Šejn podigao do visine kukova. — Moglo bi naime lako da se desj da se to čudovište osamostali i da pričini više štete nego koristi.

— Kakvu municiju koristite za njega? — upitao je Šejn nakon što je vratio mitraljez u sanduk.

— I ona je moj izum. Radi se o specijalnim mecima smeštenim u okrugle šaržere različite veličine. — Izgovorivši ove reči Vinkelman je pokazao prema trezoru i dodao: — Sve je tamo u trezoru. Doboši su napunjeni bojevom municijom tako da možemo da organizujemo naše malo takmičenje čim napustimo Grili. I kao što sam vam već rekao, procenat lažnih okidanja je izuzetno mali, daleko manji nego kod bilo kog drugog automatskog oružja.

Šejn se zatim upoznao i sa vrstom municije kao i sa svom neophodnom opremom za rastavljanje čišćenje i popravku Vinkelmanovog mitraljeza „jedan-sedam”. Sve to je Vinkelman nosio sa sobom, a zalihe municije su bile dovoljne za višednevno isprobavanje oružja. To i nije bilo nikakvo čudo pošto je Vinkelman nameravao da kod nadležnih organa u Kaliforniji ostavi što snažniji utisak da bi mu dozvolili da pod povoljnim uslovima i u njihovoj državi otvori jednu od svojih filijala.

Svoju ženu Vinkelman gotovo da nije ni pogledao. Nakon što mu je Šejn u kratkim crtama ispričao šta se tokom posled-

njih nekoliko sati dogodilo Vinkelman je samo kratko klimnuo glavom kao da ništa drugo nije ni očekivao. Odmah se naravno složio sa Šejnovim predlogom da Margaret zaključaju u njenom kupeu i da ispred vrata ostave jednog od novounajmljenih momaka da stražari,

Revolveraši koje je Šejn odabrao u „Zlatnom orlu” su se u međuvremenu okupili u punom broju. Šejn je svakom od njih dodelio određen zadatak rasporedivši ih po celom vozu.

Šejn se polako vraćao prema salon-vagonu kada se stanicom prolomio preteći glas jednog od šerifovih zamenika.

— Stoj ili pucam!

Prišavši munjevito prozoru Šejn je zapanjeno razrogačio oči.

Čovek koji se tromim korakom preko susednih koloseka približavao vozu i koji je u ruci držao već uveliko zastareli model „kolta” nije bio niko drugi do Zambo glavom i bradom.

Taj prokleti Džo Klirvoter mora da je potpuno poludeo, pomislio je Šejn.

Jurnuvši do salon-vagona Šejn je Vinkelmanu rukom dao znak da ne mrda odatle a onda je izašao na prednju platformu vagona.

— Da nisi načinio više nijedan korak. Zambo-Džo! — uzviknuo je Šejn.

Crni džin se na trenutak stresao kao da ga je neko polio vodom po glavi ali je i dalje nastavio da se primiće vozu.

A onda su događaji počeli da se odvijaju gotovo neverovatnom brzinom.

Šejn je krajičkom oka iza Zambovih leđa ugledao pokret koji ga je naterao da bar za izvesno vreme zaboravi Klirvotera. Svu svoju pažnju usredsredio je na puščanu cev koja se iznenada pojavila iza ugla obližnje stanične zgrade.

Munjevito je potegao svoj „remington” i počeo da računa. Razdaljina je iznosila više od pedeset jardi što je bilo već gotovo predaleko da bi se ispalio precizan revolverški hitac. Međutim, ne i za nekoga ko je baratao pucaljkom kao što je to Šejn činio.

Udaljen nekih dvadesetak jardi od Vinkelmanovog specijalnog voza Zambo je podigao cev „kolta” pošto je očigledno pogrešno protumačio Šejnovo ponašanje.

Stanicom su se istovremeno prolomila dva zaglušujuća praska. Odmah nakon ispaljenog hica Šejn se instinktivno bacio ustranu čime je izbegao metak iz „vinčesterke” koju je nepoznati napadač koristio.

I pored toga što je i sam sigurno začuo prodoran krik pogodnog revolveraša Zambo i dalje nije znao šta se u stvari dešava. Zato je podigao „kolt” i povukao obarač. Činjenica da

je metak prohujao visoko iznad Šejnove glave jasno je govorila da je Zambo vecma retko upotrebljavao pucaljku i da se više oslanjao na nesumnjivu snagu svojih mišića.

Nakon što se nepoznati revolveraš koji je očigledno bio jedan od Barnelovih ljudi skljkao u prašinu na njegovo mesto je došao drugi.

Zambo se osvestio tek kada mu je sledeći metak ispaljen iza leđa prohujao tik pored levog uha. Već u sledećem trenutku je sav uspaničen ležao dole između šina, a žudnja za osvetom se raspršila poput oblačaka iznad moćnih planina Roki Mauntinsa.

Zasipajući napadača pravom kišom olova Šejn mu je omogućio da bezbedno dopuzi do voza.

Ni ostali momci iz Vinkelmanovog obezbeđenja nisu sedeli skrštenih ruku tako da su i iz otvorenih prozora pojedinih vagona odjekivali pravi pravcati puščani plotuni koji su Barnela i njegove ljude naterali na povlačenje.

Čim je shvatio da su napadači pobjegli glavom bez obzira Šejn im je naredio da obustave vatru.

Na stanici je odjednom nastala grobna tišina ali se Zambo i dalje nije usuđivao da stane na noge.

— Sve mi se čini da sam se ipak grdno prevario — promrmljao je on zagledavši se od dole u Šejna.

— Tako je — odvratio je Šejn tiho se nacerivši. — A sada se penji u vagon da te Svenson ipak kojim slučajem ne bi napunio olovom.

— Je li to onaj plavokosi Šveđanin?

Šejn klimnu glavom dok je u rukama i dalje držao repetiranu „vinčesterku“. Ne oklevajući više ni časa Džo Klirvoter se munjevito pridigao i skočio gore na platformu.

— Izgleda da ću na kraju stvarno morati da ti zahvalim — rekao je on svojim zvonkim luizijanskim akcentom. — Pre nego što sam pošao ovamo. Stoket je pokušao sve da mi objasni. Jeste da su ubrzo zatim te protuve upale u moje kočije ali sam u čitavu priču poverovao tek maločas kada sam se našao između šina i kada sam jedino zahvaljujući tebi sačuvao živu glavu.

— Nemoj previše da me hvališ, pošto se još uvek nismo iz svega izvukli.

Tek što je Šejn izgovorio poslednju reč do kraja čitava priča je počela od početka. Jedina razlika je bila u tome što su puščani hicj ovoga puta dolazili sa drugog kraja stanične zgrade i što je napad delovao daleko smišljenije.

Bio je to pravi izazov ne samo za Šejna već i za ostale momke iz Vinkelmanovog obezbeđenja koji su već na prvom koraku mogli da pokažu da li su vredni novca koji je trgovac oružjem bio spreman da im isplati.

Zajedničkim snagama im je nekako uspelo da odbiju i ovaj napad, ali je bilo više nego jasno da je Barnel bio rešen da iskoristi i svoje poslednje adute. Ništa drugo mu uostalom i nije preostajalo pošto je ovo bila poslednja prilika da se domogne Vinkelmanovog mitraljeza. Jer, ako svoju zamisao ne ostvari u Griliju tada je sve bilo izgubljeno. Barnel je bio dovoljno pametan pa da zna da bi u tom slučaju gradski šerif prikupio poteru koja bi ih nemilosrdno gonila. Ovako je još uvek postojala nada da se zajedno sa Svensonom domogne ona dva prototipa i njihovih konstrukcionih planova i da **sve** to kasnije negde dobro unovči.

Šejna odjednom počeo da obuzimaju zle slutnje. Nešto duboko u njemu mu je govorilo da Barnel ipak neće moći da se zadovolji ovako jednostavnim i otvorenim napadom. A možda je čitava ova pucnjava bila samo deo plana koji je trebalo da zavara Šejna.

— Drži ovo i pucaj do poslednjeg metka — procedio je Šejn tutnuvši Zambu svoju „vinčesterku” u šake. I ne sačekavši bilo kakav odgovor Šejn je pognut uleteo u salon-vagon.

Bernard Dž. Vinkeiman je ležao opružen na tepihu dok su mu se krupne graške znoja slivale niz čelo. Obema rukama je štitio glavu i usudio se da je podigne tek kada se Šejn našao pored njega.

— Šta ovo do đavola treba da znači? — procedio je on uspaničenim glasom! Pa zar je moguće da ti maloumnici veruju da će pred svim ovim svedocima uspeti da nas pobiju i da nas opljačkaju?

— Možda će vam se ovo učiniti smešnim, ali ne samo da oni u to veruju već će tu svoju zamisao i ostvariti ukoliko ih u tome ne sprečimo.

Ne obazirući se više na Vinkelmana, Šejn je iz trezora izvukao dva napunjena doboša da bi odmah zatim sebi preko ramena prebacio Vinkeimanov najnoviji izum koji je ležao ispakovan na stolu.

— Pobogu pa time biste mogli da zaustavite čitav odred konjice — izustio je Vinkelman.

— Da niste ipak malo preterali, mister Vinkelmane? — upitao je Šejn i glasno se nasmejao.

Preko zadnje platforme salon-vagona Šejn je sišao iz voza za koji je još maločas, dok je ležao pored Zamboa, pomislio da bi mogao, da postane neka vrsta čeličnog kaveza iz kog nema spasa. Za njega nije bilo nikakve sumnje da se i Barnel rukovodio istom tom idejom čim je usred stanice napao voz.

Sa druge strane voza koja je bila okrenuta gradu prvobitna žestina okršaja je sve više jenjavala da bi na kraju prešla u sporadičnu pucnjavu. Šejn se opreznim korakom primicao gomili sitnog tucanika koja se nalazila u neposrednoj blizini

lokomotive i koja je mogla da mu pruži kakav-takav zaklon. Levo od njega na udaljenosti od nekih pedesetak jardi stajali su prazni teretni vagoni koji su mu zaklanjali vidik.

Samo koji delić sekunde kasnije njegove crne slutnje su se obistinile.

Pojavivši se iza vagona, Barnel i njegovi ljudi su se rasporedili i u širokom frontu krenuli u odlučujući napad dok je sa druge strane voza jedan od njih i dalje zavaravao momke iz Vinkelmanovog obezbeđenja.

Kada su ugledali Šejna, Barnel je izdao komandu da otvore vatru. Prava kiša olova počeo da zasipa Šejna koji je potražio zaklon u blagom udubljenju između dva koloseka.

Svestan da je sada sve zavisilo od Vinkelmanovog izuma Šejn je još dok su mu meci fijukali iznad glave otvorio poklopac mitraljeza i u njega ubacio doboš sa municijom.

Razdaljina između njega i napadača je iznosila još nepunih četrdesetak jardi. Vatra iz njihovog oružja bila je sada usredsređena jedino na njega prateći da ga svakog časa pošalje na onaj svet.

Nakon što je veštim pokretom povukao zatvarač mitraljeza Šejn ga je postavio na nogare i oprezno prolomio glavu iz zaklona.

Pošto nije imao drugog izbora samo je kratko nanišanio i pritisnuo automatski okidač.

Štektanje mitraljeza se pomešalo sa bolnim kricima Barnelovih ljudi.

— Dosta, prestani da pucaš! — začuo se odjednom nečiji vapaj.

Šejn je bio ne malo iznenađen kada je shvatio da je to bio Svenson koji je zajedno sa još trojicom Barnelovih revolveraša ostao nepovređen i sada je sa visoko podignutim rukama molio za milost.

Rif Barnel je dakle uspeo da natera čak i Svensona da učestvuje u napadu na voz, promrmljao je u sebi Šejn. Možda se nadao da će Vinkelmanov sekretar tom prilikom poginuti pa da će se na taj način rešiti još jednog čoveka sa kojim bi morao da deli plen. Ta zamisao mu se međutim, očigledno izjalovila.

Sa druge strane voza odjeknuše odsečni glasovi. Ubrzo zatim su se pojavili i ljudi koje je Šejn u Griliju unajmio.

— U redu, prekinućemo paljbu — doviknuo je Šejn Svensonu i onoj trojici koji su stajali pored njega. Nakon što je zakočio okidač mitraljeza Šejn je hteo polako da se pridigne.

U tome ga je međutim, sprečio dubok glas koji je iza njegovih leđa dreknuo da ostane u zaklonu.

Iako nije shvatao šta je ovo trebalo da znači Šejn je mu-njevito uvukao glavu u zaklon. Pokazalo se da je to učinio u

poslednji čas pošto je samo koji delić sekunde osetio vrelinu olova koje mu je razderalo jaknu na levom ramenu.

Odmah zatim zagrmela je i „vinčesterka” iznad njegove glave.

Kada je Šejn oprezno podigao glavu iz zaklona imao je šta i da vidi.

Svenson je i dalje stajao na mestu na kom se i maločas nalazio. Jedina razlika je bila ta što je ovoga puta u rukama držao mali džepni „kolt”. Dok mu je oružje lagano klizilo iz onemoćalih prstiju na njegovom preplanulom licu se pojavio izraz bezgraničnog čuđenja.

Osvrnuvši se Šejn je na platformi iza svojih leđa ugledao Zambo-Džoa.

— Mislim da smo sada izravnali račune — procedio je Džoz Klirvoter, alias Zambo i lagano spustio „vinčesterku” čija je cev još uvek bila obavijena plavičastim dimom baruta.

XIV

— Pa želim ti prijatan provod — rekao je Bernard Dž. Vinkelman zadenuvši palčeve u džepove skupocenog svilenog prsluka.

Margaret se okrenula i ljutito ga ošinula pogledom. Iza nje je koračao Zambo-Džoz sa mnoštvom njenih kofera u svojim snažnim rukama.

— Molim te poštedi me tih tvojih praznih reči — rekla je ona glasom punim neskrivenog gneva. — A isto to važi i za svako tvoje dalje prisustvo u mojoj blizini.

— Kao da mi čitaš misli, draga — odvratio je Vinkelman. — Izgleda da sam postao potpuno nezanimljiv otkako sam ostao bez sekretara iz daleke Švedske.

— Grešiš, dragi, veoma si zanimljiv — nasmejala mu se Margaret u lice. — Nemoj samo da veruješ da ćeš se tek tako izvući. Ti i ja ćemo se sresti u Pitsburgu i to pred sudom koji će ti preneti moje zahteve.

Duboko uzdahnuvši bogati trgovac oružjem se okrenuo Šejnu koji je stajao pored njega na platformi vagona.

— Neka mi neko kaže da sve žene nisu iste. Pitam se da li ću ikada sresti barem jednu kojoj nije stalo samo do novca!

— Takvu bolje ne čekajte! — posavetovao ga je Šejn tiho se nacerivši.

Vinkelman je ogorčeno klimnuo glavom i uzviknuo za svojom ženom:

— Pazi samo da ti moji advokati ne dođu glave!

Margaret Vinkelman se međutim samo podrugljivo osmehnula i cvrkutavim glasom rekla:

— Ako se tome nadaš onda si u velikoj zabludi, dragi. Pa zar ti nije jasno da ću uvek uspeti da unajmim boljeg advokata od tebe?

Zajapurivši se od besa Vinkelman je prosiktao:

— Samo izvoli! Pitam se jedino koliko dugo će se zadovoljiti tvojim načinom plaćanja.

Umesto bilo kakvog odgovora Margaret Vinkelman se demonstrativno okrenula i visoko uzdignute glave požurila prema izlazu iz stanice.

Za razliku od nje Zambo-Džo se još jednom kratko osvrnuo i namignuo Šejnu. Bio je to samo još jedan pokazatelj da će veza između njih dvoje biti kratkog daha. Uostalom u tome se Zambo nije mnogo razlikovao od Šejna. Nijedan od njih dvojice sebi nije mogao da dozvoli da se duže veže za jednu ženu. A uz to ni Margaret Vinkelman nije bila tip žene sa kojom se moglo planirati na duže staze.

Šejn i Bernard Dž. Vinkelman su se vratili u salon-vagon gde ih je dočekao gradski šerif koji je uveliko već bio sastavio sve moguće izveštaje koje su njih dvojica kao neposredni akteri proteklih događaja trebali da potpišu.

Rif Barnel i Mercuri Stouks, kao i još dvojica drugih revolveraša su bili mrtvi. Za ostale se ispostavilo da su jedino znali da treba da ukradu neke Vinkelmanove nacрте, ali im pozadina svega toga nije bila poznata. Svakog od njih je čekala zaslužena kazna ali pošto nisu nikoga ubili mogli su da računaju sa tim da će se izvući sa samo nekoliko godina teške robije.

Kratko nakon toga Šejn je otišao do telegrafskog ureda odakle je poslao detaljan izveštaj nadležnima u Vašingtonu. Bio je pomalo iznenađen kada je već nakon nekoliko minuta dobio odgovor. Kada je dešifrovao poruku shvatio je da ni ljudi u komandi Sedme brigade nisu sedeli skrštenih ruku već da su u međuvremenu saznali da su Barnel i njegovi ljudi radili za nekog proizvođača oružja iz Njujork Sitija.

Saznavši za sadržaj poruke iz Vašingtona Bernard Dž. Vinkelman je klimnuo glavom i rekao:

— U buduće ću biti mnogo oprezniji. Mislim da mi je tek sada postalo jasno koliko su moji patentni značajni.

Vinkelman je zatim zapalio jednu od svojih skupocenih cigara i rekao Končiti da mu sedne u krilo.

— A šta kažete na to da i dalje ostanete da radite za mene? — upitao je on Šejna.

— Do Friska i nazad — odgovorio je Šejn. — I pri tome ostajem. Jedino što ne bih imao ništa protiv ako bi se naš boravak u Frisku malo otegao. Postoje tamo naime izvesne dame...

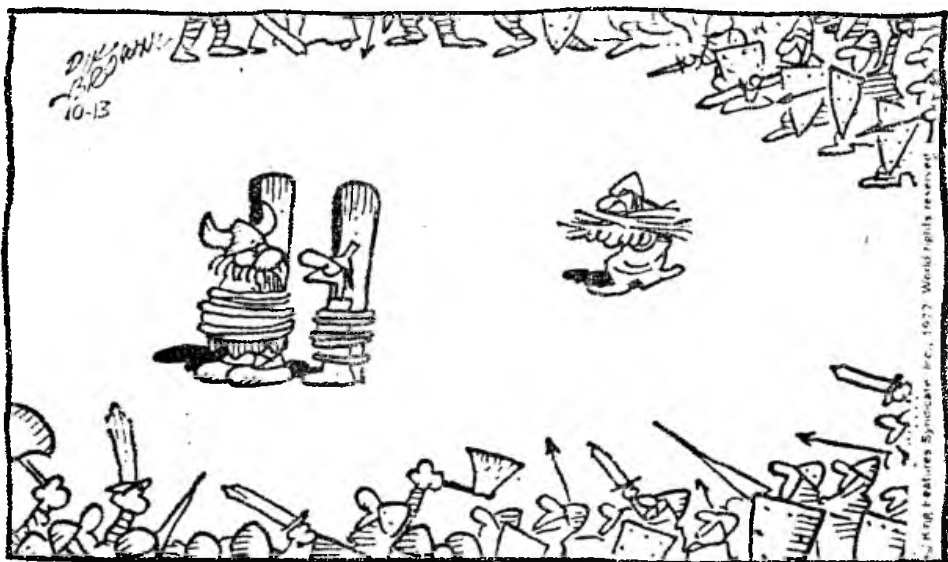
— Bar smo u tom pogledu isti — prekinuo ga je Vinkelman dok mu je Končita raskopčavala košulju. — Ili mi možda ne verujete?

Šejn je odmahnuo glavom i glasno se nasmejao. A onda mu je odjednom palo na pamet da treba da se pobrine za Pegi Din. Dokolica je stvarno nešto što ne bi smelo nijednu ženu da muči.

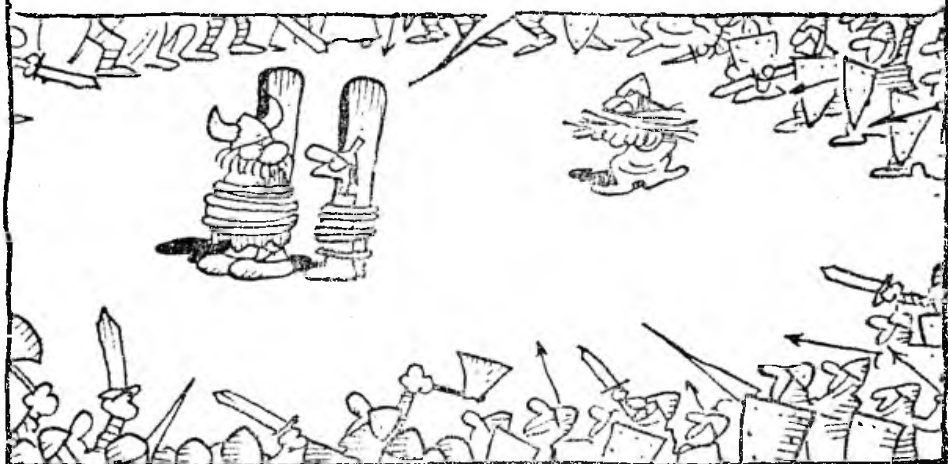
KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

JEDNOGA DANA ČEMO SE VEROVATNO SMEJATI OVO-
ME ŠTO NAM SE SADA DOGAĐA...

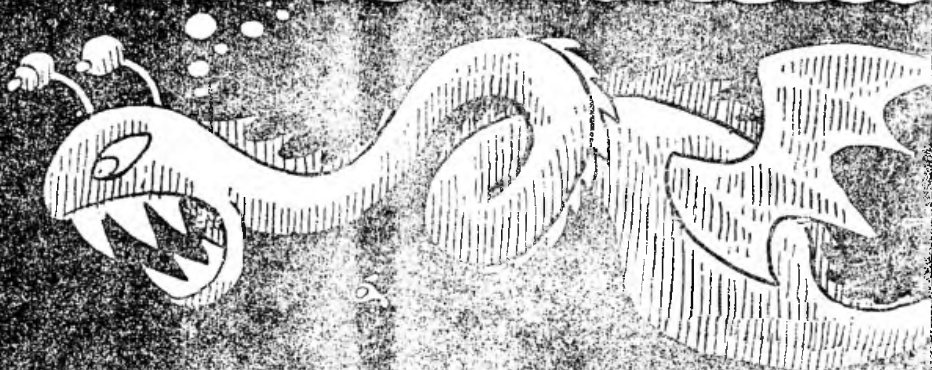
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

UH! ŠTA BIH DAO DA MI BAR JEDNOM ZAGRIZE!

10-10-77 DICK BROWNE

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ **western romani** ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

